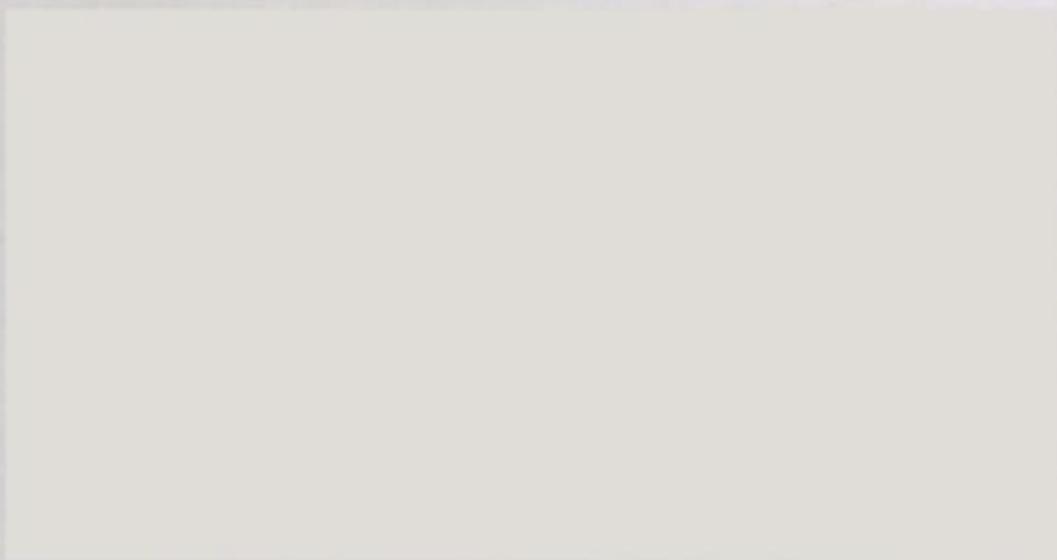

9,90

SCRIPTORVM CLASSICORVM
BIBLIOTHECA OXONIENSIS

OXONII
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO

Handwritten text at the top of the page, likely a title or header.

Handwritten text in the upper middle section of the page.

Handwritten text at the bottom of the page, likely a signature or footer.

MENANDRI

DYSCOLVS

RECENSUIT

H. LLOYD-JONES

IN VNIVERSITATE OXONIENSI LITTERARVM
GRAECARVM PROFESSOR REGIVS

OXONII

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO

MCMLX

OXONII

Excudebat Vivianus Ridler

Architypographus academicus

© Oxford University Press 1960

Technische Universität Dresden
Universitätsbibliothek
Zweigbibliothek: 02

12. JAN. 1994

0211

NH 2580 D 998

PRINTED IN GREAT BRITAIN

94.8.01816.001

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

DRAMATIS PERSONAE

PAN deus

Familia Cnemonis

CNEMO (Κν.) senex rusticus

Uxor Cnemonis (?Myrrhina: vid. v. 709) (persona muta)

Virgo (Θυγ.) eorum filia

GORGIA (Γο.) adulescens rusticus, privignus Cnemonis

SIMICA (Σιμ.) anus, Cnemonis serva et nutrix virginis

DAVUS (Δα.) Gorgiae servus

Familia Callippidis

CALLIPPIDES (Καλλ.) senex dives

Uxor Callippidis (Γυ.): de qua vid. ad v. 430

SOSTRATUS (Σω.) eorum filius

Virgo (?Plango: vid. v. 430) eorum filia (persona muta)

GETA (Γε.) Callippidis servus

BYRRHIA (Πυ.) Sostrati servus

CHAEREA (Χα.) Sostrati parasitus

SICO (Σικ.) coquus mercede conductus

DONAX servus Callippidis (persona muta: vid. v. 959. An Donax idem est
atque tibicen qui post v. 879 ludit?)

PARTHENIS tibicina (vid. v. 432)

Chorus turba iuvenum ebriorum

Ancillae uxoris Callippidis (vid. vv. 430 et seq.)

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝ(ΟΥΣ) ΓΡΑΜΜΑΤΙΚ(ΟΥ)
Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐχων θυγατέρα δύσκολος μητρὸς μὲν, ἦν
ἔγημεν ἔχουσαν υἱόν, ἀπελείφθη τάχος
διὰ τοὺς τρόπους, μόνος δ' ἐπ' ἀγρῶν διετελεῖ.
τῆς παρθένου δὲ Σώστρατος σφοδρῶς ἐρῶν
προσηλθεν αἰτῶν· ἀντέπιφθ' ὁ δύσκολος· 5
τὸν ἀδελφὸν αὐτίς ἔπειθεν. οὐκ εἶχ' ὅ τι λέγοι
ἐκεῖνος· ἐμπροσθὸν δὲ Κνήμων εἰς φρέαρ
τὸν Σώστρατον βοηθὸν εἶχε διὰ τάχους.
κατηλλάγη μὲν τῇ γυναικί, τὴν κόρην
τούτῳ δ' ἐδίδου γυναῖκα κατὰ νόμους ἔχειν· 10
τούτου δ' ἀδελφὴν λαμβάνει τῷ Γοργίᾳ,
τῷ τῆς γυναικὸς παιδί, πρᾶος γενόμενος.

Ἐδίδαξεν εἰς Λήναια ἐπὶ † Διδυμογενῆς ἄρχοντ(ος) καὶ ἐνίκα·
ὑπεκρίνατο Ἀριστόδημος Σκα(ρ)φεύς· ἀντεπιγράφεται(αι) Μισάν-
θρωπος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤ(ΟΣ) ΠΡΟΣΩΠΑ

Πάν [[θεός]]	ὁ θεός	Δᾶος	
Χαιρέας	ὁ παράσιτος	Γοργίας	ὁ ἐκ μ[η]τρὸς ἀδελφ[ός]
Σώστρατος	ὁ ἐρασθεΐς	Σίκων	μάγειρος
Πυρρίας	ὁ δοῦλος	Γέτας	ὁ δοῦλος
Κνήμων	ὁ πατήρ	Σιμίκη	γραῦς 5
Παρθένος	θυγάτηρ Κνήμων(ος)	Καλλιππίδης	π[α]τήρ τοῦ Σωστράτ[ου]

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

(ΠΑΝ)

Τῆς Ἀττικῆς νομίζετ' εἶναι τὸν τόπον
Φυλήν, τὸ νυμφαῖον δ', ὅθεν προέρχομαι,
Φυλασίων καὶ τῶν δυναμένων τὰς πέτρας
ἐνθάδε γεωργεῖν, ἱερὸν ἐπιφανὲς πάνυ.
τὸν ἀγρὸν δὲ τὸν [ἐ]πὶ δεξι' οἰκεῖ τουτονὶ 5
Κνήμων, ἀπάνθρωπός τις ἄνθρωπος σφόδρα
καὶ δύσκολος πρὸς ἅπαντας, (ο)ὐ χαίρων τ' ὄχλω.
ὄχλω λέγω; ζ[ῶ]ν οὗτος ἐπιεικῶς χρόνον
πολὺν λελά[λ]ηκεν ἠδέως ἐν τῷ βίῳ
οὐδεν(ί), προσηγόρευκε πρότερος δ' οὐδένα 10
πλὴν ἐξ ἀνάγκης γεινιῶν παριῶν τ' ἐμὲ
τὸν Πᾶνα· καὶ τοῦτ' εὐθύς αὐτῷ μεταμέλει,
εὐ οἶδ'. ὅμως οὖν τῷ τρόπῳ τοιοῦτος ὢν
χήραν γυναικ' ἔγημε, τε(τε)λευτηκότος
αὐτῆ νεωστὶ τοῦ λαβόντος τὸ πρότερον 15
ὑοῦ τε καταλελ(ε)ιμμένου μικροῦ τότε.
ταύτη ζυγομαχῶν οὐ μόνον τὰς ἡμέρας,
ἐπιλαμβάνων δὲ καὶ πολὺ τῆς νυκτὸς μέρος
ἔζη κακῶς· θυγάτριον αὐτῷ γίνεται
ἔτι μᾶλλον. ὡς δ' ἦν τὸ κακὸν οἶον οὐθὲν ἄν 20

MENANDROΥ

ἕτερον γένοιθ', ὁ βίος τ' ἐπίπονος καὶ πικρός,
 ἀπῆλθε πρὸς τὸν υἱὸν ἢ γυνὴ πάλιν
 τὸν πρότερον αὐτῇ γενόμενον. χωρίδιον
 τούτῳ δ' ὑπάρχον ἦν τι μικρὸν ἐνθαδὶ
 ἐν γειτόνων, οὗ διατρέφει νυνὶ κακῶς 25
 τὴν μητέρ' αὐτοῦ πιστὸν οἰκέτην θ' ἕνα
 πατρῶον. ἤδη δ' ἐστὶ μεираκύλλιον
 ὁ παῖς ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν τὸν νοῦν ἔχων·
 προάγει γὰρ ἢ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία.
 ὁ γέρων δ' ἔχων τὴν θυγατέρ' αὐτὸς ζῆ μόνος 30
 καὶ γραῦν θεράπαιναν, ξυλοφορῶν σκάπτων τ', αἰεὶ
 πονῶν, ἀπὸ τούτων ἀρξάμενος τῶν γειτόνων
 καὶ τῆς γυναικὸς μέχρι Χολαργέων κάτω
 μισῶν ἐφεξῆς πάντας. ἢ δὲ παρθένος
 γέγον' ἀνομοία τῇ τροφῇ τις, οὐδὲ ἐν 35
 εἰδυῖα φλαῦρον. τὰς δὲ συντρόφους ἐμοὶ
 Νύμφας κολακεύουσ' ἐπιμελῶς τιμῶσά τε
 πέπεικεν αὐτῆς ἐπιμέλειαν σχεῖν τινα
 ἡμᾶς. νεανίσκον τε καὶ μάλ' εὐπόρου
 πατ[ρ]ός, γεωργοῦντος ταλάντων κτήματα 40
 ἐντα]ῦθα πολλῶν, ἀστικὸν τῇ διατριβῇ,
 ἤκο]ντ' ἐπὶ θήραν μετὰ κυνηγέτου τινὸς
]υ κατὰ τύχην παραβαλόντ' εἰς τὸν τόπον
]. ἔχειν πως ἐνθεαστικῶς ποῶ.
 ταῦτ'] ἐστὶ τὰ κεφάλαια· τὰ καθ' ἕκαστα δὲ 45
 ὄψεσθ',] εἰάν βούλησθε· βουλήθητε δέ.
 καὶ γὰρ]προσιόνθ' ὄραν δοκῶ μοι τουτονὶ

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

τὸν ἐρῶντα τὸν τε συν.[.] ἄμα
αὐτοῖς ὑπὲρ τούτων τι σ[υγκοινοῦμ]ένους.

ACTVS I

ΧΑΙΡΕΑΣ

τί φήσ; ἰδὼν ἐνθένδε παῖδ' ἐλευθέραν 50
τὰς πλησίον Νύμφας στεφ[ανο]ῦσαν, Σώστρατε,
ἐρῶν ἀπῆλθες εὐθύς;

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ

εὐθ[ύς].

(Χα.)

ὡς ταχύ.

ἦ τοῦτ' ἐ(βε)βούλευσ' ἐξιῶν, ἐρᾶ[ν] τινος;

(Σω.)

σκώπτεις· ἐγὼ δέ, Χαιρέα, κακῶς ἔχω.

(Χα.)

ἀλλ' οὐκ ἀπιστῶ.

55

(Σω.)

διόπερ ἤκω παραλαβὼν

σὲ πρὸς τὸ πρᾶγμα, καὶ φίλον καὶ πρακτικὸν
κρίνας μάλιστα.

(Χα.)

πρὸς τὰ τοιαῦτα, Σώστρατε,

οὕτως ἔχω· παραλαμβάνει τις τῶν φίλων

ἐρῶν ἐταίρας· εὐθύς ἀρπάσας φέρω·

μεθύω, κατακάω, λόγον ὅλως οὐκ ἀνέχομαι. 60

πρὶν ἐξετάσαι γὰρ ἤτις ἐστί, δεῖ τυχεῖν·

τὸ μὲν βραδύνειν γὰρ τὸν ἔρωτ' αὔξει πολὺ,

ἐν τῷ ταχέως δ' ἔνεστι παύσασθαι ταχύ.

γάμον λέγει τις καὶ κόρην ἐλευθέραν·

ἕτερός τίς εἰμ' ἐνταῦθα· πυνθάνομαι γένος, 65

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

βίον, τρόπους· εἰς πάντα τὸν λοιπὸν χρόνον
μνείαν γὰρ ἤδη τῷ φίλῳ καταλείπομαι,
ὡς ἂν διοικήσω περὶ ταῦτα.

(Σω.) καὶ μάλ' εὖ,
οὐ πάνυ δ' ἀρεσκόντως ἐμοί.

(Χα.) καὶ νῦν γε δεῖ
ταῦτα διακούσαι πρῶτον ἡμᾶς.

(Σω.) ὄρθριον
τὸν Πυρρίαν τὸν συγκυνηγὸν οἴκοθεν
ἐγὼ πέπομφα.

(Χα.) πρὸς τίν' ;

(Σω.) αὐτῷ τῷ πατρὶ
ἐντευξόμενον τῆς παιδός, ἣ τῷ κυρίῳ
τῆς οἰκίας, ὅστις ποτ' ἐστίν.

(Χα.) 'Ηράκλεις'
οἶον λέγεις.

(Σω.) ἤμαρτον; οὐ γὰρ οἰκέτη
ἤρμωστ' ἴσως τὸ τοιοῦτ(ό γ'). ἀλλ' οὐ ράδιον
ἐρῶντα συνιδεῖν ἐστι τί ποτε συμφέρει.
καὶ τὴν διατριβὴν ἣτις ἔστ' αὐτοῦ πάλαι
τεθαύμακ'. εἰρήκειν γὰρ εὐθύς οἴκαδε
αὐτῷ παρεῖναι πυθομένῳ τὰνταῦθά μοι.

ΠΥΡΡΙΑΣ

πάρες, φυλάττου, πᾶς ἄπελθ' ἐκ τοῦ μέσου.
μαίνεθ' ὁ διώκων, μαίνεται.

(Σω.) τί τοῦτο, παῖ;

(Πυ.) φεύγετε.

(Σω.) τί ἐστί;

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

(Πυ.) βάλλομαι βώλοισ, λίθοις·

ἀπόλωλα.

(Σω.) βάλλει; ποῖ, κακόδαιμον;

(Πυ.) οὐκέτι

ἴσως διώκει.

85

(Σω.) μὰ Δί'.

(Πυ.) ἐγὼ δ' ᾤμην.

(Σω.) τί δὲ

λέγεις;

(Πυ.) ἀπαλλαγῶμεν, ἱκετεύω σε—

(Σω.) ποῖ;

(Πυ.) ἀπὸ τῆς θύρας ἐντεῦθεν ὡς πορρωτάτω.

᾽Οδύνης γὰρ υἱὸς ἦ κακοδαιμ(ον)ῶν τις ἦ
μελαγχολῶν ἄνθρωπος. οἰκῶν [.....]ει

τὴν οἰκίαν πρὸς ὃν μ' ἔπεμπ[εσ υυυ—

90

μεγάλου κακοῦ. τοὺς δακτύλους [υυυ—

σχεδόν τι προσπταίων ἄπα[ντας. υυυ—

ἐλθών τι πεπαρώνηκε δευ[υυυ—.

εὔδηλός ἐστι.

(Πυ.) νῆ Δί', ἐξωλ[—υ—

Σώ]στρατ', ἀπολο[.....] δέ πως φυλακτικῶς. 95

ἀλλ' οὐ δύναμαι λ[.....]ς ἔστηκεν δέ μοι

τὸ πνεῦμα. κόψας [τὴν θύ]ραν τῆς οἰκίας

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

τὸν κύριον ζητεῖν [ἔφ]ην. προσῆλθέ μοι
 γραῦς τις κακοδαίμων· ἀ[ὕτ]όθεν δ' οὐ νῦν λέγων
 ἔστηκ', ἔδειξεν αὐ[τὸ]ν ἐπὶ τοῦ λοφιδίου 100
 ἐκεῖ περιφθ(ε)ιρόμενον ἀχράδας, ἧ πολὺν
 κυφῶν' ἑαυτῷ συλλέγονθ'.

(Σω.)

ὡς ὀργίλως.

(Χα.)

τί <δ'>, ὦ μακάρι' ;

(Πυ.)

ἐγὼ μὲν εἰς τὸ χωρίον

ἐμβὰς ἐπορευόμην πρὸς αὐτόν. καὶ πάνυ
 πόρρωθεν, εἶναί τις φιλόανθρωπος σφόδρα 105

ἐπιδέξιός τε βουλόμενος, προσεῖπα· καὶ
 “ἦκω τι”, φημί, “πρὸς σε, πάτερ, †ιδειντισε†
 σπεύδων ὑπὲρ σοῦ πρᾶγμ'.” <ὁ δ'> εὐθύς, “ἀνόσιε
 ἄνθρωπε,” φησίν, “εἰς τὸ χωρίον δέ μου
 ἦκεις <σὺ> τί μαθών;” βῶλον αἵρεται τίνα· 110
 ταύτην ἀφίησ' εἰς τὸ πρόσωπον αὐτό μου.

Χα.

ἐς κόρακας.

(Πυ.)

ἐν ὅσῳ δ' “ἀλλά σ' ὁ Ποσ(ε)ιδῶν” λέγων

κατέμυσα, χάρακα λαμβάνει πάλιν τινά,
 ἐκάθαιρε †ταύτην†, “σοὶ δὲ κἄμοι πρᾶγμα τί
 ἔστιν;”, λέγων, “τὴν δημοσίαν οὐκ οἶσθ' ὁδόν;”, 115
 ὀξύτατον ἀναβοῶν τι.

Χα.

μαινόμενον λέγεις

τελέως γεωργόν.

(Πυ.)

τὸ δὲ πέρας—φεύγοντα γὰρ

δεδίωχ' ἴσως με στάδια πέντε καὶ δέκα,

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

- περὶ τὸν λόφον πρῶτιστον, εἶθ' οὕτω κάτω
 εἰς τὸ δασὺ τοῦτο σφενδονῶν βώλοισι, λίθοισι, 120
 ταῖς ἀχράσιν ὡς οὐκ εἶχεν οὐδὲν ἄλλ' ἔτι.
 (Χα.) ἀνήμερόν τι πρᾶγμα τελέως ἀνόσιος
 γέρων.
 (Πυ.) ἱκετεύω σ', ἄπιτε.
 (Σω.) δειλίαν λέγεις.
 (Πυ.) οὐκ ἴστε τὸ κακὸν οἶόν ἐστι· κατέδεται 125
 ἡμᾶς.
 Χα. τυχὸν ἴσως ὠδυνημένος τι νῦν
 τετύχηκε· διόπερ ἀναβαλέσθαι μοι δοκεῖ
 αὐτῷ προσελθεῖν, Σώστρατ'. εὖ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι
 πρὸς πάντα πράγματ' ἐστὶ πρακτικώτερον
 εὐκαιρία.
 Πυ. νοῦν ἔχεθ'.
 (Χα.) ὑπέρπικρον δέ τι 130
 ἔστι(ν) πένης γεωργός, οὐχ οὗτος μόνος,
 σχεδὸν δ' ἅπαντες. ἀλλ' ἔωθεν αὔριον
 ἐγὼ πρόσειμ' αὐτῷ μόνος, τὴν οἰκίαν
 ἐπείπερ οἶδα· νῦν δ' ἀπελθὼν οἴκαδε
 καὶ σὺ διάτριβε. τοῦτο δ' ἔξει κατὰ τρόπον.
 (Πυ.) πράττωμεν οὕτως. 135
 Σω. πρόφασιν οὗτος ἄσμενος
 εἴληφεν. εὐθὺς φανερὸς ἦν οὐχ ἠδέως
 μετ' ἐμοῦ βαδίζων, οὐδὲ δοκιμάζων πάνυ
]ην τὴν τοῦ γάμου. κακὸν δέ σε
 κακῶς ἄπ]αντες ἀπολέσειαν οἱ θεοί,

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

- μαστιγία. 140
- (Πυ.) τί] σ' ἠδίκηκα, Σώστρατε;
- (Σω.)] εἰς τὸ χωρίον τι δηλαδὴ
...].[.]λ[.]' ἔκλεπτον.
- (Σω.) ἀλλ' ἔμαστίγου σέ τις
οὐδὲν ἀδικοῦντα;
- Πυ. καὶ πάρεστί γ' οὔτοσι
αὐτός. ὑπάγω, βέλτιστε, σὺ δὲ τούτῳ λάλει.
- Σω. οὐκ ἄ[ν] δυναιμήν· ἀπίθανός τις εἰμ' αἰεὶ 145
ἐν τῷ λαλεῖν. ποῖον λέγει[ν δεῖ τουτο]νί;
οὐ πάνυ φιλόφρων βλ[έπειν μ]οι φαίνεται,
μὰ τὸν Δί'. ὡς δ' ἐσπούδακ'. ἐπ[ανά]ξω βραχὺ
ἀπὸ τῆς θύρας· βέλτιον. ἀλλ' Ἄρ[η β]οᾶ
μόνος βαδίζων· οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖ. 150
δέδοικα μέντοι, νῆ τὸν Ἀπόλλω καὶ θεούς,
αὐτόν· τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ τάληθῆ λέγοι;
- ΚΝΗΜΩΝ
- εἶτ' οὐ μακάριος ἦν ὁ Περσεὺς κατὰ δύο
τρόπους ἐκεῖνος; ὅτι πετηνὸς ἐγένετο
κούδενι συνήντα τῶν βαδιζόντων χαμαί, 155

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

εἶθ' ὅτι τοιοῦτο κτῆμ' ἐκέκτηθ' ᾧ λίθους
 ἅπαντας ἐπόει τοὺς ἐνοχλοῦντας; ὅπερ ἐμοὶ
 νυνὶ γένοιτ'. οὐδὲν γὰρ ἀφθονώτερον
 λιθίνων γένοιτ' (ἂν) ἀνδριάντων πανταχοῦ.
 νῦν δ' οὐ βιωτόν ἐστι, μὰ τὸν Ἄσκληπιόν. 160
 λαλοῦσ' ἐπεμβαίνοντες εἰς τὸ χωρίον
 ἤδη. παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν γάρ, νῆ Δία,
 εἴωθα διατρίβειν; ὅς οὐδ' ἐργάζομαι
 τουτὶ τὸ μέρος (τοῦ) χωρίου, πέφευγα δὲ
 διὰ τοὺς παριόντας. ἀλλ' ἐπὶ τοὺς λόφους ἄνω 165
 ἤδη διώκουσ'. ὦ πολυπληθείας ὄχλου.
 οἴμοι· πάλιν τις οὔτοσὶ πρὸς ταῖς θύραις
 ἔστηκεν ἡμῶν.

Σω. ἄρα τυπτήσει γέ με;

Κν. ἐρημίας οὐκ ἔστιν οὐδαμοῦ τυχεῖν,
 οὐδ' ἂν ἀπάγξασθαί τις ἐπιθυμῶν τύχῃ. 170

Σω. ἐμοὶ χαλεπαίνει; περιμένω, πάτερ, τινὰ
 ἐνταῦθα· συνεθέμην γάρ.

(Κν.) οὐκ ἐγὼ ἔλεγον;
 τουτὶ στοᾶν νενομίκατ', ἢ τι τοῦ λεώ;
 πρὸς τὰς ἐμὰς θύρας, εἰάν ἰδεῖν τινα
 βούλησθε, συντάπτεσθ' ἅπαντᾶν; παντελῶς 175

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

καὶ θῶκον οἰκοδομήσεται, ἂν ἔχητε νοῦν,
μᾶλλον δὲ καὶ συνέδριον. ὦ τάλας ἐγώ·
ἐπηρεασμὸς τὸ κακὸν εἶναί μοι δοκεῖ.

Σω.

οὐ τοῦ τυχόντος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, πόνου
τουτὶ τὸ πρᾶγμα <γ'>, ἀλλὰ συντονωτέρου·

180

πρόδηλόν ἐστιν. ἄρ' ἐγὼ πορεύσομαι
ἐπὶ τὸν Γέταν τὸν τοῦ πατρός; νῆ τοὺς θεοὺς,
ἔγωγ'. ἔχει <τι> διάπυρον καὶ πραγμάτων
ἐμπειρὸς ἐστι παντοδαπῶν· τὸ δύσκολον
τούτου δ' ἐκείνος <τάχος> ἀπώσεται, οἶδ' ἐγώ.

185

τὸ μὲν χρόνον γὰρ ἐμποεῖν τῷ πράγματι
ἀποδοκιμάζω· πόλλ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
γένοιτ' ἂν. ἀλλὰ τὴν θύραν πέπληχέ τις.

ΘΥΓΑΤΗΡ

οἴμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.

τί νῦν ποιήσω; τὸν κάδον γὰρ ἢ τροφὸς
ἰμῶσ' ἀφήκεν εἰς τὸ φρέαρ.

190

Σω.

ὦ Ζεῦ πάτερ

καὶ Φοῖβε Παιάν, ὦ Διοσκούρω φίλ[ω,
κάλ<λ>ους ἀμάχου.

(Θυγ.)

θερμὸν <δ'> ὕδωρ πρ[οσέταξέ μοι
ποιεῖν ὁ πάπας ἐξιῶν.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

- (Σω.) ἄνδρε[ς, τί δρῶ;
 (Θυγ.) εἰ δὲ τοῦτ' αἴσθητ', ἀπολεῖ κακ[ῶς πάνυ 195
 παίων ἐκείνην.
 (Σω.) οὐ σχολή μὰ τ[οὺς θεούς.
 (Θυγ.) ὦ φίλταται Νύμφαι, παρ' ὑμῶν λη[πτέον.
 αἰσχύνομαι μὲν, εἴ τινες θύο(υ)σ' ἄ[ρα,
 ἔνδον ἐνοχλεῖν—
 (Σω.) ἀλλ' ἂν ἐμοὶ δ[οῦναι θέλῃς,
 βάψας ἐγὼ σοι τ[ῆν χύτραν ἤξ]ω φέρων. 200
 (Θυγ.) ναὶ πρὸς θεῶν α[.....].
 (Σω.) ἐλευθερίως γέ πως
 ἄγροικός ἐστιν.
 (Θυγ.) ὦ [πολυτί]μητοι θεοί·
 τίς ἂν με σῶσαι δ[αιμό]νων; τάλαιν' ἐγώ.
 τίς ἐψόφηκεν; ἄρ' ὁ [πά]πας ἔρχεται;
 ἔπειτα πληγὰς λ[ήψ]ομ', ἂν με καταλάβῃ 205
 ἔξω.

MENANDROΥ

ΔΑΟΣ

διατρίβω σοι διακονῶν πάλαι
 ἔνταυθ'· ὁ δὲ σκάπτει μόνος. πορευτέον
 πρὸς ἐκεῖνόν ἐστιν. ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη
 Πενία, τί σ' ἤ[μ]εῖς τηλικοῦτ' ἐφεύρομεν;
 τί τοσοῦτον ἡμῖν ἐνδελεχῶς οὕτω χρόνον
 ἔνδον κάθησαι καὶ συνοικεῖς;

210

(Σω.)

λάμβανε

τηνδί.

(Θυγ.)

φέρε δεῦρο.

Δα.

τί ποτε βούλεθ' οὕτοσι

ἄνθρωπος;

(Σω.)

ἔρρωσ', ἐπιμελοῦ τε τοῦ πατρός.
 οἴμοι κακοδαίμων.

Πυ.

παῦε θρηνῶν, Σώστρατε.

ἔσται κατὰ τρόπον.

215

(Σω.)

κατὰ τρόπον τί;

(Πυ.)

μὴ φοβοῦ.

Δα.

ἀλλ' ὅπερ ἔμελλες ἄρτι τὸν Γέταν λαβῶν
 ἐπάνηκ', ἐκείνῳ πᾶν τὸ πρᾶγμ' εἰπὼν σαφῶς.
 τουτὶ τὸ κακὸν τί ποτ' ἐστίν; ὡς οὐ μοι πάνυ
 τὸ πρᾶγμ' ἀρέσκει. μειράκιον διακονεῖ
 κόρη· πονηρόν. ἀλλά σ', ὦ Κνήμων, κακὸν

220

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

κακῶς ἅπαντες ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
 ἄκακον κόρην μόνην ἀφείς ἐν ἐρημία
 ἔᾶς, φυλακὴν οὐδεμίαν, ὡς προ(σῆ)κον ἦν,
 ποιούμενος. τουτὶ καταμα(ν)θάνων ἴσως
 οὗτος προσερρύη, νομίζων ὡσπερεὶ 225
 ἔρμαιον. οὐ μὴν ἀλλὰ (τ)ἀδελφῶ γε δεῖ
 αὐτῆς φράσαι με τὴν ταχίστην ταῦθ', ἵνα
 ἐν ἐπιμελ(ε)ία τῆς κόρης γενώμεθα.
 ἤδη δὲ τοῦτ' ἐλθὼν ποιήσειν μοι δοκῶ.
 καὶ γὰρ προσιόντας τούσδε Πανιστάς τινας 230
 εἰς τὸν τόπον δεῦρ' ὑποβεβρεγμένους ὄρω,
 οἷς μὴ ἵνοχλεῖν εὐκαιρον εἶναί μοι δοκεῖ.

ΧΟΡΟΥ

ACTVS II

ΓΟΡΓΙΑΣ

οὕτω παρέργως δ', εἶπέ μοι, τῷ πράγματι
 φαύλως τ' ἐχρήσω;

Δα.

πῶς;

(Γο.)

ἔδει σε νῆ Δία

τὸν τῆ κόρη προσιόντα (τόνδ',) ὅστις ποτ' ἦν, 235
 ἰδεῖν τότ' εὐθύς, τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρόνου
 εἰπεῖν θ' ὅπως μηδεὶς ποτ' αὐτὸν ὄψεται
 ποιῶντα· νυνὶ δ' ὡσπερ ἀλλοτρίου τινὸς
 πράγματος ἀπέ(σ)της. οὐκ ἔνεστ' ἴσως φυγεῖν
 οἰκ(ε)ιότητα, Δᾶ'. ἀδελφῆς ἔτι μέλει 240

MENANDROΥ

ἐμῆ[ς]. ὁ πατήρ ἀλλότριος εἶναι βούλεται
 αὐ[τ]ῆς πρὸς ἡμᾶς· μὴ τὸ τούτου δύσκολον
 μ[ι]μώμεθ' ἡμεῖς. ἂν γὰρ αἰσχύνῃ τινὶ
 αὕτη] περιπέσῃ, τοῦτο καμοὶ γίνεται
 ὄνειδο]ς· ὁ γὰρ ἔξωθεν οὐ τὸν αἴτιον
 ὅστις π]οτ' ἐστὶν οἶδεν, ἀλλὰ τὸ γεγονός.
]

245

(Δα.) ὦ τᾶν, τὸν γέροντα, Γοργία,
 δέδοικ'. ἐ]ὰν γὰρ τῇ θύρᾳ προσιόντα με
 λάβῃ, κρ]εμᾶ παραχρῆμα.

Γο. δυσχρήστως γέ πως

ἔξεις ζυ]γομαχῶν. τοῦτον οὐθ' ὅτῳ τρόπῳ 250

ἀναγκάσαι τις εἰς τὸ βέλτι[ον ῥέπει]ν
 οὐτ' ἂν μεταπείσαι νουθετῶν ο[ἰδ' οὐδὲ εἶ]ς.
 ἀλλ' ἐμποδῶν τῷ μὲν βιάσασθαι [τὸν ν]όμον
 ἔχει μεθ' αὐτοῦ, τῷ δὲ πείσαι τὸν τρ[όπο]ν.

Δα. ἐπισχε μικρόν· οὐ μάτην γὰρ ἤκομεν, 255

ἀλλ' ὥσπερ εἶπον ἔρχετ' ἀνακάμψας πάλιν.

Γο. ὁ τὴν χλανίδ' ἔχων οὗτός ἐστιν ὃν λέγεις;

(Δα.) οὗτος.

(Γο.) κακοῦργος εὐθὺς ἀπὸ τοῦ βλέμματος.

Σω. τὸν μὲν Γέταν οὐκ ἔνδον ὄντα κατέλ[α]βον,

μέλλουσα δ' ἢ μήτηρ θεῶ θύειν τινὶ 260

οὐκ οἶδ' ὅτῳ. ποεῖ δὲ τοῦθ' ὄσημέραι,

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

περιέρχεται θύουσα τὸν δῆμον κύκλω
 ἅπαντ'. ἀπέσταλκ' αὐτὸν αὐτόθεν τινὰ
 μισθωσόμενον μάγειρον. ἐρρῶσθαι δὲ τῇ
 θυσίᾳ φράσας ἤκω πάλιν πρὸς τὰνθάδε. 265

καί μοι δοκῶ τοὺς περιπάτους τούτους ἀφείς
 αὐτὸς διαλέξασθ' ὑπὲρ ἑμαντοῦ. τὴν θύραν
 κόψω δ', ἵν' ἦ μοι μηδὲ βουλεύσασθ' ἔτι.
 Γο. μειράκιον, ἐθελήσαις ἂν ὑπομεῖναι λόγον 270
 σπουδαιότερόν μου;

(Σω.) καὶ μάλ' ἠδ' (έ)ως· λέγε.

(Γο.) εἶναι νομίζω πᾶσιν ἀνθρώποις ἐγώ,
 τοῖς τ' εὐτυχοῦσιν τοῖς τε πράττουσιν κακῶς,
 πέρας τι τούτο(ν) καὶ μεταλλαγὴν τινα.
 καὶ τῷ μὲν εὐτυχοῦντι μέχρι τούτου μένειν
 τὰ πράγματ' εὐθenoῦντ' αἰεὶ τὰ τοῦ βίου, 275
 ὅσον ἂν χρόνον φέρειν δύνηται τὴν τύχην
 μηδὲν ποήσας ἄδικον· εἰς δὲ τοῦθ' ὅταν
 ἔλθῃ προαχθεὶς τοῖς ἀγαθοῖς, ἐνταῦθά που
 τὴν μεταβολὴν τὴν εἰς τὸ χεῖρον λαμβάνει(ν).
 τοῖς δ' ἐνδεῶς πράττουσιν, ἂν μηδὲν κακὸν 280
 ποιῶσιν ἀποροῦντες, φέρωσιν δ' εὐγενῶς
 τὸν δαίμον', εἰς πίστιν ποτ' ἐλθόντας Χρόνῳ,
 βελτίον' εἶναι μερίδα προσδοκᾶν τινα.
 τί οὖν λέγω; μήτ' αὐτός, εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς,
 πίστευε τούτῳ, μήτε τῶν πτωχῶν πάλιν 285

MENANDROΥ

- ἡμῶν καταφρόνει· τοῦ διευτυχεῖν δ' αἰεὶ
 παρέχε σ(ε)αυτὸν τοῖς ὀρώσιν ἄξιον.
 Σω. ἄτοπον δέ σοι τί φαίνομαι νυνὶ ποεῖν;
 (Γο.) ἔργον δοκεῖς μοι φαῦλον ἐζηλωκέσαι,
 πείσειν νομίζων ἐξαμαρτεῖν παρθένον 290
 ἐλευθέραν, ἢ καιρὸν ἐπιτηρῶν τινα
 κατεργάσεσθαι πράγμα θανάτων ἄξιον
 πολλῶν.
 (Σω.) Ἄπολλον.
 (Γο.) οὐ δίκαιόν ἐστι γοῦν
 τὴν σὴν σχολὴν τοῖς ἀσχολουμένοις κακὸν
 ἡμῖν γενέσθαι. τῶν δ' ἀπάντων ἴσθ' ὅτι 295
 πτωχὸς ἀδικηθεῖς ἐστι δυσκολώτατος.
 πρῶτον μὲν ἐστ' ἐλεεινός, εἶτα λαμβά[νει
 οὐκ εἰς ἀδικίαν ὅσα πέπονθ', ἀλλ' εἰς [ὑβριν.
 Σω. μειράκιον, οὕτως εὐτυχοίης, βραχ[ύ τί μου
 ἄκουσον. 300
 (Πυ.) εὖ γε, δέσποθ'. οὕτω πολλά [σοι
 ἀγαθὰ γένοιτο.
 (Σω.) καὶ σύ γ' ὁ λαλῶν πρ[όσεχε δὴ·
 κόρην τιν' εἶδ[ον ἐνθαδί· τ]αύτης ἐρῶ.
 εἰ τοῦτ' ἀδίκημ' [εἴρηκ]ας, ἠδίκηκ' ἴσως.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

- τί γὰρ ἂν τις εἴποι; π[λήν π]ορεύομ' ἐνθάδε
 οὐχὶ πρὸς ἐκείνη[ν, βο]ύλομαι δ' αὐτῆς ἰδεῖν 305
 τὸν πατέρ'. ἐγὼ γάρ[ρ], ὦν ἐλεύθερος, βίον
 ἱκανὸν ἔχων, ἔτοιμός εἰμι λαμβάνειν
 αὐτὴν ἄπροικον, πίστιν ἐπιθείς διατελεῖν
 στέργων. ἐπὶ κακῷ δ' εἰ προσελήλυθ' ἐνθάδε,
 ἢ βουλόμενος ὑμῶν <τι> κακοτεχνεῖν λάθρα, 310
 οὗτός μ' ὁ Πάν, μεираκιον, αἱ Νύμφαι θ' ἅμα
 ἀπόπληκτον αὐτοῦ πλησίον τῆς οἰκίας
 ἦδη ποήσειαν. τετάραγμ<αι δ' >, ἴσθ' ὅτι,
 οὐδὲ μετρίως, εἴ σοι τοιοῦτος φαίνομαι.
 Γο. ἀλλ' ε<ἴ> τι καγὰ τοῦ δέοντος σφοδρότερον 315
 εἶρηκα, μηδὲν τοῦτο λυπείτω σ' ἔτι.
 ἅμα γὰρ μεταπίθεις ταῦτα καὶ φίλον μ' ἔχεις.
 οὐκ ἀλλότριος δ' ὦν, ἀλλ' ἀδελφὸς τῆς κόρης
 ὁμομήτριος, βέλτιστε, ταῦτά σοι λέγω.
 Σω. καὶ χρήσιμός γ' εἰ νῆ Δί' εἰς τὰ λοιπά μοι. 320
 (Γο.) τί χρήσιμος; γεννικὸν ὀρώ<ν> σε τῷ τρόπῳ
 οὐ πρόφασιν εἰπὼν βούλομ' ἀποπέμψαι κενήν,
 τὰ δ' ὄντα πράγματ' ἐμφανίσαι· ταύτη πατήρ
 ἔσθ' οἷος οὐδεὶς γέγονεν οὔτε τῶν πάλαι
 ἄνθρωπος οὔτε τῶν καθ' ἡμᾶς. 325
 (Σω.) ὁ χαλεπός;
 σχεδὸν οἶδα.
 (Γο.) ὑπερβολή τίς ἐστὶν τοῦ κακοῦ.
 τούτῳ ταλάντων ἔστ' ἴσως τουτὶ δυεῖν
 τὸ κτήμα. τοῦτ' αὐτὸς γεωργῶν διατελεῖ
 μόνος, συνεργὸν δ' οὐδέν' ἀνθρώπων ἔχων,

MENANDROΥ

- οὐκ οἰκέτην οἰκεῖον, οὐκ ἐκ τοῦ τόπου 330
 μισθωτόν, οὐχὶ γείτον', ἀλλ' αὐτὸς μόνος.
 ἤδιστόν ἐστ' αὐτῷ γὰρ ἀνθρώπων ὄραν
 οὐδένα· μεθ' αὐτοῦ τὴν κόρην ἐργάζεται
 ἔχων τὰ πολλά· προσλαλεῖ ταύτῃ μόνη,
 ἑτέρῳ δὲ τοῦτ' οὐκ ἂν ποήσαι ῥαδίως. 335
 τότε φησὶν ἐκδώσειν ἐκείνην, ἥνικ' ἂν
 ὁμότροπον αὐτῷ νυμφίον λάβῃ.
- (Σω.) λέγεις
 οὐδέποτε.
- (Γο.) μὴ δὴ πράγματ', ὦ βέλτιστ', ἔχε·
 μάτην γὰρ ἔξεις. τοὺς δ' ἀναγκαίους ἔα
 ἡμᾶς φέρειν ταῦθ', οἷς δίδωσιν ἡ τύχη. 340
- (Σω.) πρὸς τῶν θεῶν οὐπώποτ' ἠράσθης τινός,
 μειράκιον;
- (Γο.) οὐδ' ἔξεστί μοι, βέλτιστε.
- (Σω.) πῶς;
 τίς ἐ(σ)θ' ὁ κωλύων;
- (Γο.) ὁ τῶν ὄντων κακῶν
 λογισμός, ἀνάπαυσιν διδοὺς οὐδ' ἠντινοῦν.
- (Σω.) οὔ μοι δοκεῖς· ἀπειρότερον γοῦν διαλέγει 345
 πε[ρὶ τ]αῦτ'. ἀποστῆναι κελεύεις μ'; οὐκέτι
 τόδ' ἐσ]τὶν ἐπ' ἐμοί, τῷ θεῷ δέ.
- (Γο.) τοιγαροῦν
 οὐδέ]γ' ἀδικεῖς ἡμᾶς, μάτην δὲ κακοπαθεῖς.
- (Σω.) οὐκ ἂν λά]βοιμι τὴν κόρην;
- (Γο.) οὐκ ἂν λάβοις
]γνα συν(α)κολουθήσας ἐμοὶ 350

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

ἐκεῖσε] παράγης· πλησίον γὰρ τὴν νάπην
ἐργάζε]θ' ἡμῶν.

(Σω.)

πῶς;

(Γο.)

λόγον τιν' ἐμβαλῶ

εἰκῆ περὶ] γάμου τῆς κόρης· τὸ τοιοῦτο γὰρ
ἴδοιμι κα]ν αὐτὸς γενόμενον ἄσμενος.

εὐθύς μαχεῖται πᾶσι, λοιδ[ορούμενο]ς

355

εἰς τοὺς βίους οὗς ζῶσι· σέ δ' [ἄγον]τ' <ἄν> ἴδη
σχολὴν τρυφῶντά τ', οὐδ' ὄρ[ῶν γ' ἄν]έξεται.

Σω.

νῦν ἐστ' ἐκεῖ;

(Γο.)

μὰ Δί', ἀλλὰ μ[ικρ]ὸν ὕστερον

ἔξεισιν ἦν εἴωθεν.

(Σω.)

ὦ τᾶν, τὴν [κ]όρην

ἄγων μεθ' αὐτοῦ, φῆς;

360

(Γο.)

ὅπως ἂν τοῦτό γε

τύχη.

(Σω.)

βαδίζειν <εἰμ' > ἔτοιμος οἶ λέγεις.

ἀλλ', ἀντιβολῶ, συναγώνισαί μοι.

(Γο.)

τίνα τρόπον;

(Σω.)

ὄντινα τρόπον; προάγωμεν οἶ λέγεις.

(Δα.)

τί οὖν;

ἐργαζομένοις ἡμῖν παρεστήξεις ἔχων
χλανίδα;

365

(Σω.)

τί δὴ γὰρ οὐχί;

Δα.

ταῖς βώλοις βαλεῖ

εὐθύς σ', ἀποκαλεῖ τ' ὄλεθρον ἀργόν. ἀλλὰ δεῖ

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

σκάπτειν μεθ' ἡμῶν σ'. εἰ τύχοι γὰρ τοῦτ' ἰδῶν,
ἴσως ἂν ὑπομείνεις καὶ παρὰ σοῦ τινα
λόγον, νομίσας αὐτουργὸν εἶναι τῷ βίῳ
πένηθ'.

370

(Σω.) ἔτοιμος πάντα πειθαρχεῖν· ἄγε.

Γο. τί κακοπαθεῖν σαυτὸν βιάζῃ;

Δα. βούλομαι

ὡς πλείστον ἡμᾶς ἐργάσασθαι τήμερον,
τοῦτόν τε τὴν ὀσφῦν ἀπορρήξανθ' ἅμα
παύσασθ' ἐνοχλοῦνθ' ἡμῖν προσιόντα τ' ἐνθάδε.
ἔκφερε δίκηλλαν.

375

Σω.

(Δα.) τὴν παρ' ἐμοῦ λαβὼν ἴθι.

τὴν αἵμασιαν ἐποικοδομήσω γὰρ τέως
ἐγώ· ποητέον δὲ καὶ τοῦτ' ἐστί.

(Σω.)

δός.

(Δα.)

ἀπέσωσας· ὑπάγω, τρόφιμ'· ἐκεῖ διώκετε.

(Σω.)

οὕτως ἔχω γάρ· ἀποθανεῖν ἤδη με δεῖ
ἢ ζῆν ἔχοντα τὴν κόρην.

380

(Γο.)

εἴπερ λέγεις

ἂ φρονεῖς, ἐπιτύχοις.

(Σω.)

ὦ πολυτίμητοι θεοί·

οἷς ἀποτρέπεις νυνὶ γὰρ ὡς οἶει με σύ,
τούτοις παρώξυμμ' εἰς τὸ πρᾶγμα διπλασίως.
εἰ μὴ γὰρ ἐν γυναιξίν ἐστιν ἡ κόρη
τεθραμμένη, μήδ' οἶδε τῶν ἐν τῷ βίῳ
τούτῳ κακῶν μηδὲν ὑπὸ τηθίδος τινὸς

385

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

δεδισσομένη μαίας τ', ἔλευθερίως δέ πως
 μετὰ πατρὸς αὐτοῦ μισοπονήρου τῷ τρόπῳ,
 πῶς οὐκ ἐπιτυχεῖν ἔστι ταύτης μακάριον;
 ἀλλ' ἢ δίκηλλ' ἄγει τάλαντα τέτταρα 390
 αὕτη· προαπολεῖ μ'. οὐ μαλακιστέον δ' ὅμως,
 ἐπεὶπερ ἤργμαι καταπονεῖν τὸ πρᾶγμ' ἄπαξ.

ΣΙΚΩΝ

τουτὶ τὸ πρόβατόν ἐστιν οὐ τὸ τυχὸν κακόν.
 ἄπαγ' εἰς τὸ βάραθρον. ἂν μὲν αἰρόμενος φέρω
 μετέωρον, ἔχεται τῷ στόματι θαλλοῦ κράδης, 395
 κατεσθίει τὰ θρῖ', ἀποσπᾶ πρὸς βίαν·
 ἐὼ δ' ἀφῆ χαμαί τις, οὐ προέρχεται.
 τούναντίον δὴ γέγονε· κατακέκομμ' ἐ[γὼ
 ὁ μάγειρος ὑπὸ τούτου νεωλκῶν τὴν ὀδ[όν.
 ἀλλ' ἐστὶν εὐτυχῶς τὸ νυμφαῖον τοδ[ί, 400
 οὐ θύσομεν. τὸν Πᾶνα χαίρειν. παῖ Γέ[τα,
 τοσοῦτ' ἀπολ(ε)ίπη;

(ΓΕΤΑΣ)

τεττάρων γὰρ φορ[τίον
 ὄνων συνέδησαν α(ί) κάκιστ' ἀπολο[ύμεναι
 φέρειν γυναικῆς μοι.

(Σικ.)

πολύς τις ἔρ[χεται
 ὄχλος, ὡς ἔοι[κε. στρ]ώματ' ἀδιήγηθ' ὅσα 405
 φέρεις.

MENANDROΥ

- (Γε.) τί δ' ἐγ[.....]
 (Σικ.) δεῦρ' ἔρεισον ταῦτ'.
 (Γε.) ἰδού.
 <ἐ>ὰν ἴδῃ γὰρ ἐνύ[πνιο]ν τὸν Πᾶνα τὸν
 Παιανιοῖ, τού[τ]ω βαδιούμεθ', οἶδ' ὅτι,
 θύσοντες εὐθύς.
 (Σικ.) [τ]ί<ς> δ' ἐόρακεν ἐνύπνιον;
 (Γε.) ἄνθρωπε, μή με κόφθ'. 410
 (Σικ.) ὅμως εἶπον, Γέτα·
 τίς <ε>ἶδεν;
 (Γε.) ἡ κεκτημένη.
 (Σικ.) τί πρὸς θεῶν;
 (Γε.) ἀπολεῖς· ἐδόκει τὸν Πᾶνα—
 (Σικ.) τουτονὶ λέγεις;
 (Γε.) τοῦτον.
 (Σικ.) τί ποιεῖν;
 (Γε.) τῷ τροφίμῳ τῷ Σωστράτῳ—
 (Σικ.) κομφῶ νεανίσκῳ γε—
 (Γε.) περικρούειν πέδας.
 (Σικ.) Ἄπολλον. 415
 (Γε.) εἶτα δόντα διφθέραν τε καὶ
 δίκελλαν <ἐν> τῷ πλησίον χωρι<δί>ῳ
 σκάπτειν κελεύειν.
 (Σικ.) ἄτοπον.
 (Γε.) ἀλλὰ θύομεν
 διὰ τοῦθ', ἵν' εἰς βέλτιον ἀποβῆ τὸ φοβερόν.
 Σικ. μεμάθηκα. πάλιν αἴρου δὲ ταυτὶ καὶ φέρε
 εἴσω. ποιήσω στιβάδας ἔνδον εὐτρεπεῖς 420
 καὶ τᾶλλ' ἔτοιμα· μηδὲν ἐπικωλυέτω

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

θυσίαν γ', ἐπὰν ἔλθωσιν. ἀλλ' ἀγαθῇ τύχῃ.
καὶ τὰς ὀφρῦς ἄνες ποτ', ὦ τρισάθλιε·
ἐγὼ σε χορτάσω κατὰ τρόπον τήμερον.
Γε. ἐπαινέτης μὲν εἶμι σοῦ καὶ τῆς τέχνης 425
ἐγωγ' αἰὶ ποτ'—οὐχὶ πιστεύω δ' ὄμως.

ΧΟΡΟΥ

ACTVS III

Κν. γραῦ, τὴν θύραν κλ(ε)ίσασ' ἀνοιγε μηδενί,
ἕως ἂν ἔλθω δεῦρ' ἐγὼ πάλιν· σκότους
ἔσται δὲ τοῦτο παντελῶς, ὡς οἴ(ο)μαι.

(ΓΥΝΗ)

Πλαγγών, πορεύου θάπτον· ἤδη τεθυκέναι 430
ἡμᾶς ἔδει.

Κν. τουτὶ τὸ κακὸν τί βούλεται;
ὄχλος τις· ἄπαγ' ἐς κόρακας.

(Γυ.) αὔλει, Πάρθени,

Πανός· σιωπῇ, φασί, τούτῳ τῷ θεῷ
οὐ δεῖ προσιέναι.

(Γε.) νῆ Δί', ἀπεσώθητέ γε.

ὦ Ἡράκλεις, ἀηδίας. καθήμεθα 435
χρόνον τοσοῦτον περιμένοντες.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

- (Γυ.) εὐτρεπῆ
 ἅπαντα δ' ἡμῖν ἐστι;
- (Γε.) ναὶ μὰ τὸν Δία.
 τὸ γοῦν πρόβατον—μικροῦ τέθνηκε γὰρ τάλαν—
 οὐ περιμενεῖ τὴν σὴν σχολήν. ἀλλ' εἴσιτε.
- (Γυ.) 440
 κανᾶ πρόχειρα, χέρνιβας, θυλήματα
 ποιεῖτε.
- (Γε.) 445
 Κν. ποῖ κέχηνας, ἐμβρόντητε σύ;
 κακοὶ κακῶς ἀπόλοισθε. ποιουσὶν γέ με
 ἀργόν· καταλιπεῖν γὰρ μόνην τὴν οἰκίαν
 οὐκ ἂν δυναίμην. αἱ δὲ Νύμφαι μοι κακὸν
 ἀ[εὶ] παροικοῦσ', ὥστε μοι δοκῶ πάλιν
 με]τοικοδομήσειν, καταβαλὼν τὴν οἰκίαν,
 ἐντ]εῦθεν. ὡς θύουσι δ' οἱ τοιχωρύχοι
 κοίτ]ας φέροντες, σταμνί', οὐχὶ τῶν θεῶν
 ἔνε]κ', ἀλλ' ἑαυτῶν. ὁ λιβανωτὸς εὐσεβὲς
 καὶ] τὸ πόπανον· τοῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ <τὸ> πῦρ 450
 ἄπα]ν ἐπιτεθέν· οἱ δὲ τὴν ὀσφῦν ἄκραν
 καὶ] τὴν χολήν, ὅτι ἔστ' ἄβρωτα, τοῖς θεοῖς
 ἐπιθέντες αὐτοὶ τᾶλλα κ[αταπίνο]υσι. γραῦ,
 ἄνοιγε θᾶπτον τὴν θύραν· [τηρητέ]ον

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

- ἐστὶν γὰρ ἡμῖν τᾶνδον, ὡ[ς ἐμοὶ] δοκεῖ. 455
 (Γε.) τὸ λεβήτιον, φῆς, ἐπιλέλη[στ]αι; παντελῶς
 ἀποκραιπαλᾶτε. καὶ τί νῦν ποιή[σ]ομεν;
 ἐνοχλητέον τοῖ(ς) γ(ε)ιτνιῶσι τῷ θεῷ
 ἔσθ', ὡς ἔοικε. παιδίον. μὰ τοὺς θεούς,
 θεραπαινίδια γὰρ ἀθλιώτερ' οὐδαμοῦ 460
 οἶμαι τρέφεσθαι. παῖδες. οὐδὲν ἄλλο πλὴν
 κινητιᾶν ἐπίσταται—παῖδες καλοί—
 καὶ διαβαλεῖν ἐὰν ἴδῃ τις. παιδίον.
 τουτὶ <τί> τὸ κακόν ἐστι; παῖδες. οὐδὲ εἰς
 ἔστ' ἔνδον; ἢ<ή>ν, προστρέχειν τις φαίνεται. 465
 Κν. τί τῆς θύρας ἀπ<τ>ει, τρισάθλι'; εἶπέ μοι,
 ἄνθρωπε.
 (Γε.) μὴ δάκης.
 (Κν.) ἐγώ σε, νῆ Δία,
 καὶ κατέδομαί γε ζῶντα.
 (Γε.) μὴ πρὸς <τῶν> θεῶν.
 (Κν.) ἐμοὶ γὰρ ἐστι συμβόλαιον, ἀνόσιε,
 καὶ σοί τι; 470
 (Γε.) συμβόλαιον οὐδέν. τοιγαροῦν
 προσελήλυθ' οὐ χρέος σ' ἀπαιτῶν, οὐδ' ἔχων
 κλητῆρας, ἀλλ' αἰτησόμενος λεβήτιον.

MENANDROΥ

- (Κν.) λεβήτιον;
 (Γε.) λεβήτιον.
 (Κν.) μαστιγία,
 θύειν με βοῦς οἷε ποιεῖν τε ταῦθ' ἄπερ
 ὑμεῖς ποεῖτ'; 475
- (Γε.) οὐδὲ κοχλίαν ἔγωγέ σε.
 ἀλλ' εὐτύχει, βέλτιστε. κόψαι τὴν θύραν
 ἐκέλευσαν αἱ γυναῖκες αἰτῆσαί τέ με·
 ἐπόησα τοῦτ'· οὐκ ἔστι· πάλιν ἀπαγγελῶ
 ἔλθων ἐκείναις. ὦ πολυτίμητοι θεοί·
 ἔχισ· πολὺς ἄνθρωπος ἐστὶν οὕτοσί. 480
- (Κν.) ἀνδροφόνα θηρί'· εὐθύς ὥσπερ πρὸς φίλον
 κόπτουσιν. ἂν ὑμῶν προσιόντα τῇ θύρᾳ
 λάβω τιν', ἂν μὴ πᾶσι τοῖς ἐν τῷ τόπῳ
 παράδ(ε)ῖγμα ποιήσω, νομίζεθ' ἕνα τινὰ
 ὄραν με τῶν πολλῶν. ὁ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως 485
 διεντύχηκεν οὗτος, ὅστις ἦν ποτε.
- Σικ. κάκιστ' ἀπόλοι'. ἐλοιδορεῖτό σοι; τυχὸν
 ἦτεῖς †καταφαγ† ὡς οὐκ ἐπίστανταί τινες
 ποεῖν τὸ τοιοῦθ'· εὐρηκ' ἐγὼ τούτου τέχνην.
 διακονῶ γὰρ μυρίοις ἐν τῇ πόλει, 490
 τούτων τ' ἐνοχλῶ τοῖς γείτοσι(ν) καὶ λαμβάνω
 σκεύη παρ' ἀπάντων. δεῖ γὰρ εἶναι κολακικὸν
 τὸν δεόμενόν του. πρεσβύτερός τις τ[ῆ] θύρᾳ

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

ὑπακῆκο· εὐθύς πατέρ(α) καὶ πάπα[ν καλῶ.
 γρα(ῦ)ς, μητέρ'. ἂν τῶν διὰ μέσου τ[ις ἦ γυνή, 495

ἐκάλεσ' ἱερέαν. ἂν θεράπων [υυυυ—
 βέλτιστον. ὑμεῖς δ' (οί) κρεμάνν[υσθ' ἄξιοι—
 ὦ τῆς ἀμαθίας—“παιδίον, παῖ[δες” φατέ.
 ἐγὼ—πρόελθε, πατρίδιον—σὲ β[ούλομαι.

Κν. πάλιν αὖ σύ; 500

(Σικ.) π[αῖ, τί το]ῦτ';

(Κν.) ἐρεθίζεις μ' ὡσπερεὶ

ἐπίτηδες. οὐκ [εἴρη]κά σοι πρὸς τὴν θύραν
 μὴ προσιέναι; [τὸ]ν ἱμάντα δός, γραῦ.

(Σικ.) μηδαμῶς·

ἀλλ' ἄφες.

(Κν.) ἄφε[ς;]

(Σικ.) βέλτιστε, ναὶ πρὸς (τῶν) θεῶν.

(Κν.) ἦκε πάλιν.

(Σικ.) ὁ Ποσειδῶν σε—

(Κν.) καὶ λαλεῖς ἔτι;

(Σικ.) αἰτούμενος χυτρόγαυλο[ν] ἦλθον. 505

(Κν.) οὐκ ἔχω

οὔτε χυτρό[γ]αυλον οὔτε πέλεκυν οὔθ' ἄλας
 οὔτ' ὄξος οὔτ' ἄλλ' οὐδέν· ἀλλ' εἴρηχ' ἀπλῶς

MENANDROΥ

- μη̄ προσι[έ]ναι μοι πάσι τοῖς ἐν τῷ τόπῳ.
 (Σικ.) ἐμοὶ μὲν οὐκ εἴρηκας.
 (Κν.) ἀλλὰ νῦν λέγω.
 (Σικ.) ναί, σὺν κακῷ γ'. οὐδ' ὀπόθεν ἄν τις, εἶπέ μοι, 510
 ἔλθων λάβοι φράσαις ἄν;
 (Κν.) οὐκ ἐγὼ ἔλεγον;
 ἔτι μοι λαλήσεις;
 (Σικ.) χαῖρε πόλλ'.
 (Κν.) οὐ βούλομαι
 χαίρειν παρ' ὑμῶν οὐδενός.
 (Σικ.) μη̄ χαῖρε δή.
 (Κν.) ὦ τῶν ἀνηκέστων κακῶν.
 (Σικ.) καλῶς γέ με
 βεβωλοκόπηκεν. 515
 (Γε.) οἶόν ἐστ' ἐπιδεξίως
 αἰτεῖν· διαφέρει, νῆ Δί'.
 (Σικ.) ἐφ' ἑτέραν θύραν
 ἔλθη τις; ἀλλ' εἰ σφαιρομαχοῦς ἐν τῷ τόπῳ
 οὕτως ἐτοίμως, χαλεπόν. ἀρά γ' ἐστί μοι
 κράτιστον ὀπτᾶν τὰ κρέα πάντα; φαίνεται.
 ἔστιν δέ μοι λοπάς τις. ἐρρῶσθαι λέγω 520
 Φυλασίοις· τοῖς οὔσι τούτοις χρήσομαι.
 Σω. ὅστις ἀπορεῖ κακῶν, ἐπὶ Φυλὴν ἐλθέτω
 κνηγετήσων. τρισκακοδαιμόνως ἔχω

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

ὄσφυν, μετάφρενον, τὸν τράχηλον, ἐνὶ λόγῳ
ὄλον τὸ σῶμ'. εὐθύς γὰρ ἐμπεσῶν πολὺς 525

νεανίας ἐγὼ τις, ἐξαίρων ἄνω
σφόδρα τὴν δίκηλλαν, ὥσπερ ἐργάτης βαθὺ
†ειγαιπλειον† ἐπεκείμην φιλοπόνως οὐ πολὺν
χρόνον· εἶτα καὶ μετεστρεφόμενην τι, πηνίκα
ὁ γέρων πρόσεισι τὴν κόρην ἄγων ἅμα 530

σκοπούμενος. καὶ νῆ Δί' ἐλαβόμενην ποτὲ
τῆς ὄσφυος, λάθρα τὸ πρῶτον. ὡς μακρὸν
ἦν παντελῶς δὲ τοῦτο, λорδοῦν ἠρχόμενην,
ἀπεξυλούμην ἀτρέμα. κούδεις ἦρχετο.
ὁ δ' ἥλιος κατέκα', ἐώρα τ' ἐμβλέπων 535

ὁ Γοργίας ὥσπερ τὰ κηλώνειά με
μόλις ἀνακύπτοντ', εἶθ' ὄλω τῷ σώματι
πάλιν κατακύπτοντ'. “οὐ δοκεῖ μοι νῦν”, ἔφη,
“ἦξειν ἐκεῖνος, μειράκιον.” “τί οὖν”, ἐγὼ
εὐθύς, “ποῶμεν;” “αὔριον τηρήσομεν 540

α[ὕ]τόν, τὸ δὲ νῦν ἐῶμεν.” ὁ τε Δᾶος παρῆν
ἐπὶ] τὴν σκαπάνην διάδοχος. ἡ πρώτη μὲν οὖν
ἔφο]δος τοιαύτη γέγονεν. ἦκω δ' ἐνθάδε,
διὰ] τί μὲν οὐκ ἔχω λέγειν, μὰ τοὺς θεούς,
ἔλκ]ει δέ μ' αὐτόματον τὸ πρᾶγμ' εἰς τὸν τόπον. 545

(Γε.) τί τὸ κακ]όν; οἶει χεῖρας ἐξήκοντά με,
ἄνθρ]ωπ', ἔχειν; τοὺς ἄνθρακάς σοι ζωπυρῶ,
...]παι, †πολυνω† φέρω, κατατέμνω σπλάγχν', ἅμα

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

μάπτω, περιφέρω τα .[. το]υτονί·
 ὑπὸ τοῦ καπνοῦ τυφλὸς [.]ς τούτοις. ὄνος 550
 ἄγειν δοκῶ μοι τὴν ἑορτή[ν].

Σω. π]αῖ, Γέτα.
 Γε. ἐμὲ τίς;
 (Σω.) ἐγώ.
 (Γε.) σὺ δ' ε<ῖ> τίς;
 (Σω.) οὐχ [ὄρᾱ]ς;
 (Γε.) ὄρῶ·

τρόφιμος.
 (Σω.) τί πο<ι>εῖτ' ἐνθάδ'; [εῖ]πέ μοι.
 (Γε.) τί γάρ;

τεθύκαμεν ἄρτι καὶ παρασκευάζομεν
 ἄριστον ὑμῖν. 555

(Σω.) ἐνθάδ' ἢ μήτηρ;
 (Γε.) πάλαι.

(Σω.) ὁ πατήρ δέ;
 (Γε.) προσδοκῶμεν ἄ[λ]λὰ πάραγε σύ.

(Σω.) μικρὸν διαδραμῶν ἐνθαδί. τρ[ό]πον τινὰ
 γέγον' οὐκ ἄκαιρος ἢ θυσία. παραλήψομαι
 τὸ μειράκιον τουτί, παρελθὼν ὡς ἔχω,
 καὶ τὸν θεράποντ' αὐτοῦ· κεκοινωνηκότες 560
 ἱερῶν γὰρ εἰς τὰ λοιπὰ χρησιμώτεροι
 ἡμῖν ἔσονται σύμμαχοι πρὸς τὸν γάμον.

(Γε.) τί φήσ; ἐπ' ἄριστόν τινας παραλαμβάνειν
 μέλλεις πορευθεῖς; ἔνεκ' ἐμοῦ τρισχίλιοι
 γένοισθ'. ἐγὼ μὲν γὰρ πάλαι τοῦτ' οἶδ', ὅτι 565
 οὐ γεύσομ' οὐδενός· πόθεν γάρ; συνάγετε

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

πάντας. καλὸν γὰρ τεθύκαθ' ἱερεῖον, πάνυ
ἄξιον ἰδεῖν. ἀλλὰ <τὰ> γυναῖα ταῦτά μοι,
ἔχει γὰρ ἀστείως, μεταδοίη γ' ἄν τινος;
οὐδ' ἄν, μὰ τὴν Δήμητρ', ἀλὸς πικροῦ.

570

(Σω.)

καλῶς

ἔσται, Γέτα, τὸ τήμερον. μαντεύσομαι
τοῦτ' αὐτός, ὦ Πάν—ἀλλὰ μὴν προσεύχομαι
ἀεὶ παριῶν σοι—καὶ φιλανθρωπεύσομαι.

ΣΙΜΙΚΗ

ὦ δυστυχῆς, ὦ δυστυχῆς, ὦ δυστυχῆς.

(Γε.)

ἄπαγ' εἰς τὸ βάραθρον· τοῦ γέροντός τις γυνὴ
προελήλυθεν.

575

(Σιμ.)

τί πείσομαι; τὸν γὰρ κάδον
ἐκ τοῦ φρέατος βουλομένη τοῦ δεσπότου,
εἴ πως δυναίμην, ἐξελεῖν αὐτὴ λάθρα,
ἐνήψα τὴν δίκηλλαν ἀσθενεῖ τινι
καλωδίῳ σαπρῶ, διερράγη τέ μοι
τοῦτ' εὐθύς—

580

(Γε.)

ὀρθῶς.

(Σιμ.)

ἐνσέσεικά τ' ἀθλία

καὶ τὴν δίκηλλαν εἰς τὸ φρέαρ μετὰ τὸν κάδον.

(Γε.)

ρίψαι τὸ λοιπὸν σοι σεαυτὴν ἔστ' ἔτι.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

- (Σιμ.) ὁ δ' ἀπὸ τύχης κόπρον τιν' ἔνδον κειμένην
μέλλων μεταφέρειν περιτρέχων ταύτην πάλαι 585
ζητεῖ βοᾶ τε.
- (Γε.) καὶ ψοφεῖ γε τὴν θύραν.
φευγ', ὦ πονηρά, φευγ'—ἀποκτενεῖ σε—γραυ·
μᾶλλον δ' ἀμύνου.
- Κν. ποῦ 'στιν ἡ τοιχωρύχος;
(Σιμ.) ἄκουσα, δέσποτ', ἐνέβαλον.
(Κν.) βάδιζε δὴ
εἴσω. 590
- (Σιμ.) τί πο(ι)εῖν δ', εἶπέ μοι, μέλλεις;
(Κν.) ἐγώ;
δήσας καθιμήσω σε.
- (Σιμ.) μὴ δῆτ', ὦ τάλαν.
(Κν.) ταύτῳ γε τούτῳ σχοινίῳ.
(Γε.) νῆ τοὺς θεοὺς
κράτιστον, εἴπερ ἐστὶ παντελῶς σαπρόν.
(Σιμ.) τὸν Δᾶον ἐκ τῶν γειτόνων ἐγὼ [καλ]ῶ.
(Κν.) Δᾶον καλεῖς, ἀνόσι', ἀνηρηκυῖά [με;
595 οὐ σοὶ λέγω; θᾶπτον βάδιζ' εἴσω [υ-
ἐγὼ τάλας τῆς νῦν ἐρημίας [υ-
ὡς οὐδὲ εἰς καταβήσομ' εἰ[υυυυ-
εἴτ' ἔστιν ἄλλ';

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

- (Γε.) ἡμεῖς ποριοῦ[μεν υυυ-
καὶ σχοινίον. 600
- (Κν.) κακὸν κάκ[ιστά σ' οἱ θεοὶ
ἅπαντες ἀπολέσειαν εἴ τί μ[οι δίδως.
- (Γε.) καὶ μάλα δικ[αίως. εἰς]πεπήδηκεν πάλιν.
ὦ τρισκακοδα[ίμων οὔ]τος· οἶον ζῆ βίον.
τοῦτ' ἐστὶν εἰλικρ[ινῶς] γεωργὸς Ἀττικός·
πέτραις μαχόμε[εν]ος θύμα φερούσαις καὶ σφάκον 605
ὀδύνας ἐπισπᾶ[τ', ο]ὐδὲν ἀγαθὸν λαμβάνων.
ἀλλ' ὁ τρόφιμος [γ]ὰρ οὔτοσι προσέρχεται
ἄγων μεθ' α[ὐτ]οῦ τοὺς ἐπικλήτους. ἐργάται
ἐκ τοῦ τόπου τ[ιν]ές εἰσιν· ὦ τῆς ἀτοπίας.
οὔτος τί τούτους δεῦρ' ἄγει νῦν; ἢ πόθεν 610
〈γε〉γονῶς συνήθης;
- Σω. οὐκ ἂν ἐπιτρέψαιμί σοι
ἄλλως ποῆσαι· πάντ' ἔχομεν.
- (Γε.) ὦ Ἡράκλεις.
(Σω.) τουτὶ δ' ἀπαρνείται τίς ἀνθρώπων ὄλως,
ἐλθεῖν ἐπ' ἄριστον συνήθους τεθυκότος;
εἰμὶ γάρ, ἀκριβῶς ἴσθι, σοι πάλαι φίλος, 615
πρὶν ἰδεῖν. λαβὼν ταῦτ' 〈οἶκ〉αδ' εἰσένευκε σύ,

MENANDROΥ

εἶθ' ἦκε.

Γο. μηδαμῶς, μόνην τὴν μητέρα
οἴκοι καταλείπων. ἀλλ' ἐκείνης ἐπιμελοῦ
ᾧν ἂν δέηται· ταχὺ δὲ καὶ γὼ παρέσομαι.

ΧΟΡΟΥ

ACTVS IV

Σιμ. τίς ἂν βοηθήσειεν; ᾧ τάλαιν' ἐγώ. 620
τίς ἂν βοηθήσειεν;

Σικ. Ἡράκλεις ἄναξ.
εἶσαθ' ἡμᾶς, πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων,
σπονδὰς ποῆσαι. λοιδορεῖσθε, τύπτετε,
οἰμώζετε. ᾧ τῆς οἰκίας τῆς ἐκτόπου.

(Σιμ.) ὁ δεσπότης ἐν τῷ φρέατι. 625

Σικ. πῶς;

(Σιμ.) ὅπως;

ἵνα τὴν δίκηλλαν ἐξέλοι καὶ τὸν κάδον
κατέβαινε κατ' ὠλισθ' ἄνωθεν, ὥστε καὶ
πέπτωκεν.

(Σικ.) οὐ γὰρ ὁ χαλεπὸς γέρων σφόδρα
οὗτος; καλὰ γ' ἐπόησε, νῆ τὸν Οὐρανόν.

ᾧ φιλτάτη γραῦ, νῦν σὸν ἔργον ἐστὶ— 630

(Σιμ.) πῶς;

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

(Σικ.) ὄλμον τιν' ἢ λίθον τιν' ἢ τοιοῦτό τι
ἄνωθεν ἔνσεισον λαβοῦσα.

(Σιμ.) φίλτατε,
κατάβα.

(Σικ.) Πόσ(ε)ιδον, ἵνα τὸ τοῦ λόγου πάθω,
ἐν τῷ φρέατι κυνὶ μάχωμαι; μηδαμῶς.

(Σιμ.) ὦ Γοργία, ποῦ γῆς ποτ' εἶ; 635

(Γο.) ποῦ γῆς ἐγώ;

τί ἔστι, Σιμίκη;

(Σιμ.) τί γάρ; πάλιν λέγω,
ὁ δεσπότης ἐν τῷ φρέατι.

Γο. Σώστρατε,
ἔξελθε δεῦρ'. ἡγοῦ, βάδιζ' εἴσω ταχύ.

Σικ. εἰσὶν θεοί, νῆ τὸν Διόνυσον· οὐ δίδως
λεβήτιον θύουσιν, ἱερόσυλε σύ, 640
ἀλλὰ φθονεῖς; ἐκπίθι τὸ φρέαρ εἰσπεσών,
ἵ]να μηδ' ὕδατος ἔχης μεταδοῦναι μηδενί.

νυ]γὶ μὲν αἱ Νύμφαι τετιμωρημέναι
εἴσ' α]ὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ δικαίως. οὐδὲ εἰς
μάγγειρον ἀδικήσας ἀθῶος διέφυγεν. 645

ἱερο]πρεπῆς πῶς ἐστὶν ἡμῶν ἢ τέχνη·
.....]ς τραπεζοποιὸν ὅτι βούλει πόει.

MENANDROΥ

. ᾶ]ρα μὴ τέθνηκε; πάπαν φίλτατον
]υς' ἀποιμώζει τις. οὐδὲν τοῦτό γε 649

[hic summo folio abscisso perisse videntur versus
 fere quattuor]

δῆλον †οθικαθ[
 οὕτως ἀνιμησ[655

τὴν ὄψιν αὐτοῦ τιν[
 οἴεσθ' ἔσεσθαι, πρὸς θεῶν, βεβ[αμμ]ένου,
 τρέμοντος; ἀστείαν ἐγὼ μὲν. ἡδέως
 ἴδοιμ' ἄν, ἄνδρες, νῆ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.
 ὑμεῖς δ' ὑπὲρ τούτων, γυναῖκες, σπένδετε. 660

εὐχεσθε τὸν γέροντα σωθῆναι κακῶς,
 ἀνάπηρον ὄντα, χωλόν· οὕτω γίγεται
 ἀλυπότατος γὰρ τῶδε γείτων τ[ῶ] θεῶ
 καὶ τοῖς αἰὲ θύουσιν. ἐπιμελὲς δέ μοι
 τοῦτ' ἐστίν, ἄν τις ἄρα μισθώσητ' ἐμέ. 665

(Σω.) ἄνδρες, μὰ τὴν Δήμητρα, μὰ τὸν σκληπιόν,
 μὰ τοὺς θεούς, οὐπώποτ' ἐν τῶμῶ βίῳ
 εὐκαιρότερον ἄνθρωπον ἀποπε(π)νιγμένον
 ἐόρακα μικροῦ· τῆς γλυκ(ε)ίας διατριβῆς.

ὁ Γοργίας γάρ, ὡς τάχιστ' εἰσήλθομεν, 670
 εὐθὺς κατεπήδησ' εἰς τὸ φρέαρ, ἐγὼ δὲ καὶ
 ἡ παῖς ἄνωθεν οὐδὲν ἐποοῦμεν· τί γὰρ
 ἐμέλλομεν; πλὴν ἡ μὲν αὐτῆς τὰς τρίχας
 ἔτιλλ', ἔκλα', ἔτυπτε τὸ στήθος σφόδρα.

ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς, ὡσπερεῖ, νῆ τοὺς θεούς, 675
 τροφὸς παρεστῶς, ἐδεόμην γε μὴ ποεῖν

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

ταῦθ', ἰκέτευον ἐμβλέπων ἀγάλματι
 οὐ τῶ τυχόντι. το(ῦ) δὲ πεπληγμένου κάτω
 ἔμελεν ἔλαττον ἢ τινός μοι, πλὴν αἰὶ
 ἔλκειν ἐκείνον, τοῦτ' ἐνώχλ(ε)ι μοι σφόδρα· 680
 μικροῦ γε νῆ Δί' αὐτὸν ἔξαπολώλεκα.
 τὸ σχοινίον γάρ, ἐμβλέπων τῇ παρθένῳ,
 ἀφῆκ' ἴσω(ς) τρίς. ἀλλ' ὁ Γοργίας Ἄτλας
 ἦν οὐχ ὁ τυχών· ἀντεῖχε καὶ μόλις ποτὲ
 ἀνεπήνοχ' αὐτόν. ὡς <δ'> ἐκείνος ἐξέβη, 685
 δεῦρ' ἐξελήλυθ'. οὐ γὰρ ἐδυνάμην ἔ[τ]ι
 κατέχειν ἐμαυτόν, ἀλλὰ μικροῦ [τὴν κόρην
 ἐφίλουν προσιών· οὕτω σφόδρ' ἐ[νθεαστικῶς
 ἐρῶ. παρασκευάζομαι δὴ—τὴν θ[ύραν
 ψοφοῦσιν. ὦ Ζεῦ σῶτερ, ἐκτόπου θ[έας. 690
 βούλει τι, Κνήμων; εἰπέ μοι.

Γο.

(Κν.)

φαύλως ἔχω.

τί [σοι λέγω;

(Γο.)

θάρρει.

(Κν.)

τεθάρ[ρηκ'· οὐκέτι

ὑμῖν ἐνοχλήσει τὸν ἐπίλοιπον γὰ[ρ χρόνον
 Κνήμων.

MENANDROΥ

- (Γο.) τοιοῦτόν ἐστ' ἐρημία κ[ακόν.
 ὄρα̃ς; ἀκαρῆς νῦν παραπόλωλας ἀρτίως. 695
 τηρούμενον δὴ τηλικούτον τῷ βίῳ
 ἤδη καταζῆν δεῖ.
- (Κν.) χαλεπῶς μὲν, οἶδ' ὅτι,
 ἔχω. κάλεσον δέ, Γοργία, τὴν μητέρα.
 (Γο.) ὡς ἔνι μάλιστα. τὰ κακὰ παιδεύειν μόνον
 ἐπίσταθ' ἡμᾶς, ὡς ἔοικε. 700
- (Κν.) θυγάτριον,
 βούλει μ' ἀναστήσαι λαβοῦσα;
 Σω. μακάριε
 ἄνθρωπε.
- (Κν.) τί παρέστηκας ἐνταῦθ' α. . . [
 [hic perisse videntur versus fere quinque]
]εσοις ἐβουλόμην
 Μυρ]ρίνη καὶ Γοργία,
 ε. . . []ον προειλόμην 710
 οὐχὶ σω. [.] οὐδ' ἂν εἰς δύναιτό με
 τοῦτο με[τα]πείσαι τις ὑμῶν, ἀλλὰ συγχωρήσετε.
 ἐν δ' ἴσω[ς] ἤμαρτον, ὅτι <γε> τῶν ἀπάντων ὠ<ό>μην
 αὐτὸς αὐ[τά]ρκης τις εἶναι καὶ δεήσε<σ>θ' οὐδενός.
 νῦν δ' [ι]δῶν ὀξεῖαν οὔσαν ἄσκοπόν τε τοῦ βίου 715
 τὴν τε[λ]ευτήν, εὔρον οὐκ εὔ <τοῦ>το γινώσκων τότε.
 δεῖ γὰρ [ρ εἶ]ναι κα<ι> παρεῖναι τὸν ἐπικουρήσοντ' αἰί.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

ἀλλὰ μὰ τὸν Ἥφαιστον—οὕτω σφόδρα <δι>εφθάρμην
 ἐγὼ

τοὺς βίους ὄρων ἐκάστους τοὺς λογισμούς <θ> ὄν τρόπον
 πρὸς τὸ κερδαίνειν ἔχουσιν—οὐδέν' εὖνουν ὠόμην 720
 ἕτερον ἑτέρω τῶν ἀπάντων ἂν γενέσθαι τοῦτο δὴ
 ἐμποδῶν ἦν μοι. μόλις δὲ πείραν εἰς δέδωκε νῦν
 Γοργίας, ἔργον ποήσας ἀνδρὸς εὐγενεστάτου.

τὸν γὰρ οὐκ ἐὼνθ' <ἐ>αυτὸν προσιέναι τῆ<μῆ> θύρα,
 οὐ βοηθήσανθ' <ἐ>αυτῷ πώποτ' εἰς οὐδέν μέρος, 725
 οὐ προσειπόντ', οὐ λαλήσανθ' ἠδέως, σέσωχ' ὅμως.
 εἶπ' ἂν ἄλλος, καὶ δικαίως· “οὐκ ἔἴς με προσιέναι,
 οὐ προσέρχομ'. οὐδέν ἡμῖν γέγονας αὐτὸς χρήσ<ι>μος,
 οὐδ' ἐγὼ σοι νῦν.” τί δ' ἐστί, μειράκιον; ἐάν <τ> ἐγὼ
 ἀποθάνω νῦν—οἶομαι δέ, καὶ κακῶς ἴσως ἔχω— 730
 ἂν τε περι<σωθ>ῶ, ποοῦμαί σ' ὑόν· ἄ γ' ἔχων τυγχάνω,
 πάντα σαυτοῦ νόμισον εἶναι. τήνδε σοι παρεγγυῶ,
 ἄνδρα <δ> αὐτῇ πόρισον· εἰ γὰρ καὶ σφόδρ' ὑγιαίνοιμ'
 ἐγώ,

αὐτὸς οὐ δυνήσομ' εὐρεῖν· οὐ γὰρ ἀρέσει μοί ποτε 734
 οὐδ<ἐ> εἰς. ἀλλ' ἐμὲ μὲν <οὕτω> ζῆν ἐᾶθ' ὡς βούλομαι·
 τᾶλλα πρᾶττ' αὐτὸς παραλαβῶν—νοῦν ἔχεις—σὺν τοῖς
 θεοῖς.

κηδεμῶν εἰ τῆς ἀδελφῆς· εἰκότως τοῦ κτήματος
 ἐπιδίδου <σὺ> προῖκα, τοῦμοῦ διαμετρήσας <θ> ἡμισυ,
 τ[ό]θ' ἕτερον λαβῶν διοίκει καμὲ καὶ τὴν μητέρα.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

ἀλλὰ κα]τάκλινόν με, θύγατερ. τῶν δ' ἀναγκαίων
λέγειν 740

πλείον'] οὐκ ἀνδρὸς νομίζω, πλὴν ἐκεῖνο· <πρό>σιθι,
παῖ.

ὑπὲρ ἐ]μοῦ γὰρ βούλομ' εἰπεῖν ὀλίγα σοι καὶ τοῦ
τρόπου.

εἰ τοιοῦτ]οι πάντες ἦσαν, οὔτε τὰ δικαστήρια
ἦν ἄν, ο]ὔθ' αὐτο(ῦ)ς ἀπήγον εἰς τὰ δεσμωτήρια,
οὔτε π]όλεμος ἦν, ἔχων δ' ἄν μέτρι' ἕκαστος ἠγάπα. 745
οὐ]κ ἴσως ταῦτ' ἔστ' ἀρεστά· μᾶλλον οὕτω πράττετε.
ἐκποδῶν ὑμῖν <ὁ> χαλεπὸς δύσκολός τ' ἔσται γέρων.

(Γο.) ἀλλὰ δέχομαι ταῦτα πάντα. δεῖ δὲ μετὰ σοῦ νυμφίον
ὡς τάχισθ' εὐρεῖν <τιν'> ἡμᾶς τῇ κόρῃ, σοὶ συνδοκοῦν.

Κν. οὗτος, εἴρηχ' ὅσ' ἐφρόνουσιν σοι· μὴνόχλει, πρὸς τῶν
θεῶν. 750

Γο. βούλεται γὰρ ἐντυχεῖν σοι—

Κν. μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν.

Γο. τὴν κόρην αἰτῶν—

(Κν.) τίς;

(Γο.) <ὅστις;>

(Κν.) οὐδ' <ἐ> ἐν ἔτι μοι μέλει.

(Γο.) ὁ <σε> συνεκσώσας.

(Κν.) ὁ ποῖος;

(Γο.) οὔτοσί· πρόελθε σύ.

(Κν.) ἐπικέκαυται μὲν γεωργός ἐστι;

(Γο.) καὶ μάλ', ὦ πάτερ.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

- (Κν.) οὐ τρυφῶν οὐδ' οἶος ἀργὸς περιπατεῖν τὴν ἡμέραν 755
]. [755A
]... ἐνὸς τα[λάντου
 προ]σδίδου πόει <τε> του[τ
 εἰσκ]υκλείτ' εἴσω με.
- (Γο.) καὶ δ[
 ἐπιμ]ελοῦ τούτου.
- (?Σω.) τὸ λο[ιπὸν
 τήν] ἀδελφήν. 760
- (?Γο.) ἐπανε[]μα.[
 οὐ[δ] ἐν ὁ πατήρ ἀντερει [μοι. τήνδε γ]οῦν ἔγωγέ σ[ο]ι
 ἐγγυῶ, δίδωμι, πάντων [. . . .]ν ἐναντίον
 †ενεγκεινοσ† δίκαιόν ἐστι π.[. . .].η, Σώστρατε.
 οὐ πεπλασμένω γὰρ ἦθει πρὸς τὸ πρᾶγμ' ἐλήλυθ[as,
 ἀλλ' ἀπλῶς, καὶ πάντα πο<ι>εῖν ἠξίωσας τοῦ γάμου 765
 ἔνεκα· τρυφερὸς ὦν δίκηλλαν ἔλαβες, ἔσκαψας, πονε[ῖν
 ἠθέλησας. ἐν δὲ τούτῳ τῷ μέρει μάλιστ' ἀνὴρ
 δείκνυτ', ἐξισοῦν ἑαυτὸν ὄ<σ>τις ὑπομένει τινὶ
 εὐπορῶν πένητι· καὶ γὰρ μεταβολὴν οὗτος τύχ[ης 769
 ἐγκρατῶς οἴσει. δέδωκας πείραν ἱκανὴν τοῦ τρόπ[ου·
 διαμένοις μόνον τοιοῦτος.
- (Σω.) πολὺ μὲν οὖν κρ<ε>ίττω[ν ἔτι.
 ἀλλ' ἐπαινεῖν αὐτόν ἐστιν φορτικόν <τι> πρᾶγμ' ἴσως.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

εἰς καλὸν δ' ὄρω παρόντα τὸν πατέρα.

(Γο.) Καλλιππίδ[ης

ἔστι σοῦ πατήρ;

(Σω.) πάνυ μὲν οὖν.

(Γο.) νῆ Δία, πλούσιός γ['] ἀνὴρ,
 <καὶ> δικαίως <γ', ὦν> γεωργὸς ἄμαχος. 775

ΚΑΛΛΙΠΠΙΔΗΣ

ἀπολέ<λε>μι<μ>' ἴσως.

καταβεβρωκότε<ς γὰρ ἤ>δη τὸ πρόβατον φροῦδοι
 πάλαι

εἰσὶν εἰς ἀγρόν.

Γο. Πόσειδον, ὄξυπείνως πως ἔχει.

αὐτίκ' αὐτῷ ταῦτ' ἐρούμεν;

(Σω.) πρῶτον ἀριστησάτω

πρα<ό>τερος ἔσται.

(Καλλ.) τί τοῦτο, Σώστρατ'; ἠριστηήκατε;

(Σω.) ἀλλὰ καὶ σοὶ παραλέλ<ε>ιπται πάραγε. 780

(Καλλ.) τοῦτο δὴ ποῶ.

Γο. εἰσιῶν αὐτῷ λάλει <νῦν>, εἴ τι βούλει, τῷ πατρὶ
 κατὰ μόνας.

(Σω.) ἔνδον περιμενεῖς; οὐ γάρ;

(Γο.) οὐκ ἐξέρχομ[αι

ἔνδοθεν.

(Σω.) μικρὸν διαλιπὼν παρακαλῶ τοίνυν <σ'> ἐγώ.

ΧΟΡΟΥ

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

ACTVS V

- Σω. οὐχ ὡς ἐβουλόμην ἅπαντά μοι, πάτερ,
οὐδ' ὡς προσεδόκων γίνεται παρὰ σοῦ. 785
- (Καλλ.) τί δέ;
- οὐ συγκεχώρηχ' ; ἧς ἐρᾶς σε λαμβάνειω
καὶ βούλομαι καὶ φημι δεῖν.
- (Σω.) οὐ μοι δοκεῖς.
- (Καλλ.) νῆ τοὺς θεοὺς ἔγωγε, γινώσκων ὅ[τι
νέω γάμος βέβαιος οὗτος γίνετ[αι,
ἐὰν δι' ἔρωτα τοῦτο συμπ(ε)ισθῆ πονε[ῖν. 790
- (Σω.) ἔπειτ' ἐγὼ μὲν τὴν ἀδελφὴν λήψ[ομαι
τὴν τοῦ νεανίσκου, νομίζων ἄ[ξιον
ἡμῶν ἐκεῖνον· πῶς δὲ τούτῳ νῦ[ν σὺ φῆς
οὐκ ἀντιδώσειν τὴν ἐμήν;
- (Καλλ.) αἰσχρὸν λέγει[ς.
νύμφην γὰρ ἅμα καὶ νυμφίον πτωχοῦς λαβεῖν 795
οὐ βούλομ', ἱκανὸν δ' ἐστὶν ἡμῖν θάτερον.
- (Σω.) περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος.
εἰ μὲν γὰρ οἴσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
εἰς πάντα τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
ἄλλῳ μεταδιδούς, αὐτὸς ὢν δὲ κύριος. 800
εἰ μὴ δὲ σαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
αὕτη γὰρ ἄλλῳ, τυχὸν ἀναξίῳ τινί,

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

- παρελομένη σοῦ πάν[τα προσθήσει] πάλιν.
 διόπερ ἔγωγέ φημι δεῖν] ὅσον χρόνον 805
 εἰ κύριος, χρῆσθαι σε γ]ενναίως, πάτερ,
 αὐτόν, ἐπικουρεῖν] πᾶσιν, εὐπόρους [ποεῖν
 ὡ]ς ἂν δύν[η πλείστου]ς διὰ σαυτοῦ. τοῦτο γ[ὰρ
 ἀθάνατόν [ἐστι,] κἄν ποτε πταίσας τύχης,
 ἐκεῖθεν ἔσται τ[αὐτὸ το]ῦτό σοι πάλιν. 810
 πολλῶ δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἐμφανῆς φίλος
 ἢ πλοῦτος ἀφανῆς, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις.
 Καλλ. οἶσθ' οἶός εἰμι, Σώστραθ'· ἃ συνελεξάμην
 οὐ συγκατορύξω ταῦτ' ἐμαυτῶ· πῶς γὰρ ἂν;
 σὰ δ' ἐστί. βούλει περιποήσασθαι τινα 815
 φίλον δοκιμάσας; πράττε τοῦτ' ἀγαθῇ τύχῃ.
 τί μοι λέγεις γνώμας; †ποριζε βαδιζε†
 δίδου, μεταδίδου. συμπέπεισμαι πάντα σοι.
 (Σω.) ἐκῶν;
 (Καλλ.) ἐκῶν, εὖ ἴσθι, μηδὲν τοῦτό σε
 ταραττέτω. 820
 (Σω.) τὸν Γοργίαν τοίνυν καλῶ.
 Γο. ἐπακήκο' ὑμῶν ἐξιῶν πρὸς τῇ θύρᾳ
 ἅπαντας οὐ<ς> εἰρήκατ' ἐξ ἀρχῆς λόγους.
 τί οὖν; ἐγώ σ', <ῶ Σ>ώστρατ', εἶναι μὲν φίλον
 ὑπολαμβάνω σπουδαῖον ἀγαπῶ τ' ἐκτόπως.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

- μείζω δ' ἑμαυτοῦ πράγματ' οὔτε βούλομαι 825
οὔτ' ἂν δυναίμην, μὰ Δία, βουληθεὶς φέρειν.
(Σω.) οὐκ οἶδ' ἴ τι λέγεις.
(Γο.) τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν
δίδωμί σοι γυναῖκα· τὴν δὲ σὴν λαβεῖν—
καλῶς ἔχει μοι.
(Σω.) πῶς καλῶς;
(Γο.) οὐχ ἡδύ μοι
εἶναι τρυφᾶν ἐν ἀλλοτρίοις πόνοις δοκεῖ, 830
συλλεξάμενον δ' αὐτόν.
(Σω.) φλυαρεῖς, Γοργία.
οὐκ ἄξιον κρίνεις σεαυτὸν τοῦ γάμου;
(Γο.) ἑμαυτὸν εἶναι κέκρικ' ἐκείνης ἄξιον,
λαβεῖν δὲ πολλὰ μικρ' ἔχοντ' οὐκ ἄξιον.
Καλλ. νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον, εὐγενῶς γέ πως 835
...[...].]ος εἶ.
(Γο.) πῶς;
(Καλλ.) οὐκ ἔχων βοῦλει δοκεῖν
.....] ἐπειδὴ συμπεπεισμένον μ' ὄρας
.....]ε τούτῳ μ' ἀναπέπ(ε)ικας διπλασίως
.....]ων πένης ἀπόπληκτός θ' ἅμα
.....]. ὑποδείκνυσιν εἰς σωτηρίαν; 840
.....τ]ὸ λοιπὸν ἐστὶν ἡμῖν ἐγγυᾶν.
(Καλλ.) ἀλλ' ἐγγυῶ παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίων
τὴν θυγατέρ' ἡδὴ, μειράκιόν, σοι, προῖκά τε
δίδωμ' ἐπ' αὐτῇ τρία τάλαντ'.
(Γο.) ἐγὼ δέ γε
ἔχω τάλαντον προῖκα τῆς ἐτέρας. 845

MENANDROΥ

- (Καλλ.) ἔχεις;
μήδ' αὖ σὺ λίαν.
- (Γο.) ἀλλ' ἔχω τό γε χωρίον.
- (Καλλ.) κέκτησ' ὅλον σὺ, Γοργία. τὴν μητέρα
ἤδη σὺ δεῦρο τὴν τ' ἀδελφὴν μετάγαγε
πρὸς τὰς γυναῖκας τὰς παρ' ἡμῖν.
- (Γο.) ἀλλὰ χρή.
- (Σω.) τὴν νύκτα [
πάντες με. [το]ὺς γάμους 850
ποήσομεν. κ[αὶ τὸν] γέροντα, [Γορ]γία,
κομίσατε δε[ῦρ]. ἔξει τὰ δ[έον]τ' ἐνταῦθ' ἴσω[s
μ]ἄλλον παρ' ἡμῖν.
- (Γο.) οὐκ ἐθ[ελ]ήσει, Σώστρατε.
- (Σω.) σύμπεισον αὐτόν. 855
- (Γο.) ἂν δύνωμ[αι].
- (Σω.) δεῖ πότον
ἡμῶν γενέσθαι, παπία, νυγὶ [κ]αλόν,
καὶ τῶν γυναικῶν παννουχίδα.
- (Καλλ.) τοῦναντίον
πίοντ' ἐκεῖναι, παννουχιοῦμεν, οἶδ' ὅτι,
ἡμεῖς. παράγων δ' ὑμῖν ἐτοιμάσω τι τῶν
προὔργου. 860
- Σω. πόει τοῦτ'. οὐδενὸς χρή πράγματος

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

- τὸν εὖ φρονοῦνθ' ὅλως ἀπογνῶναί ποτε.
 ἀλωτὰ γίνετ' ἐπιμελεία καὶ πόνω
 ἅπαντ'· ἐγὼ τούτο(ν) παράδειγμα νῦν φέρω.
 ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ κατείργασμαι γάμον
 <ὄν> οὐδ' ἂν εἷς ποτ' ᾤετ' ἀνθρώπων ὅλως. 865
- Γο. προάγε(τε) δὴ θᾶπτόν ποθ' ὑμεῖς.
 Σω. δεῦτε δὴ·
 μῆτερ, δέχου ταύτας. ὁ Κνήμων δ' οὐδέπω;
 (Γο.) ὅς ἰκέτευέ μ' ἐξαγαγεῖν τὴν γραῦν ἔτι,
 ἵν' ἦ τελέως μόνος καθ' αὐτόν;
 (Σω.) ὦ τρόπου
 ἀμάχου. 870
- (Γο.) τοιοῦτος.
 (Σω.) ἀλλὰ πολλὰ χαιρέτω.
 ἡμεῖς δ' ἴωμεν.
 (Γο.) Σώστραθ', ὑπεραιοχύνομαι
 γυναιξί(ν) ἐν ταύτῳ—
 (Σω.) τίς ὁ λῆρος; οὐ πρόει;
 οἰκεῖα ταῦτ' ἤδη νομίζειν πάντα δεῖ.
 Σιμ. ἄπειμι, νῆ τὴν Ἄρτεμιν, καγώ. μόνος
 ἐνταῦθα κατακείσει· τάλας σὺ τοῦ τρόπου. 875
 πρὸς τὸν θεόν σε βουλομένων [τούτων ἄγειν
 ἀντεῖπας. ἔσται μέγα <κα>κὸν πάλιν [τί σοι,
 νῆ τῷ θεῷ, <καὶ> μείζον ἢ νῦν. εὖ πά[θους.

MENANDROΥ

- Γε. ἐγὼ προσελθὼν ὄψομαι δεῦρ' α[υ-υ-υ 879
 αὐλεῖ
 τί μοι προσαυλεῖς, ἄθλι' οὗτος; οὐδέπω σχολή [μοι.
 πρὸς τὸν κακῶς ἔχοντα πέμπουσ' ἐνθαδί μ'. ἐπίσ[χες.
 Σιμ. καὶ παρακαθήσθω γ' εἰσιὼν αὐτῷ τις ἄλλος ὑμῶ[ν.
 ἐγὼ δ' ἀποστέλλουσα τροφίμην βούλομα(ι) λαλή[σαι
 αὐτῇ, προσειπεῖν, ἀσπάσασθαι.
 (Γε.) νοῦν ἔχεις· βιάδ[ιζε.
 τοῦτον δὲ θεραπεύσω τέως ἐγώ. πάλαι δ[έδοκται 885
 τ[οῦτον] λαβε[ῖν] τὸν καιρόν, ἀλλὰ διαπορ[ῶ τί χρῆ
 δρᾶν.
]εῖται καὶ τῶν β[
 ο]ὔπω δυνη.[]ι, μάγειρε
 Σίκων, πρόελ[θε δ]εῦρό μ[ο]ι [κάκουσ]ον. ὦ Πόσειδον·
 οἷαν ἔχειν οἴμ[αι δι]ατριβήν. 890
 (Σικ.) σύ μ[ε κα]λεῖς;
 (Γε.) ἔγωγε.
 τιμωρίαν [βούλ]ει λαβεῖν ὧν ἀρτίως ἔπασχες;
 (Σικ.) ἐγὼ δ' ἔπασχ[ον ἀ]ρτίως; οὐ λαικάσει φλυαρῶν;
 (Γε.) ὁ δύσκολος [γέρ]ων καθεύδει μόνος.
 (Σικ.) ἔχει δὲ <δῆ> πῶς;
 οὐ παντάπ[ασ]ιν ἀθλίως;
 (Γε.) οὐκ ἂν δύναιτό γ' ἡμᾶς
 τύπτειν ἀναστάς. 895

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

- (Σικ.) οὐδ' ἀναστῆναι <γάρ>, ὡς ἐγῶμαι.
 (Γε.) ὡς ἤδὺν πράγμα μοι λέγεις. αἰτήσομ' εἰσιών τι.
 (Σικ.) ἔξω γὰρ ἔσται τῶν φρενῶν.
 (Γε.) τὸ δ<ε>ῖνα· πρῶτον<, ὦ τᾶν,>
 ἔξω προελκύσωμεν αὐτόν, εἶτα θέντες αὐτοῦ
 κόπτωμεν οὕτω τὰς θύρας, αἰτῶμεν, ἐπιφλέγωμεν·
 ἔσται τις ἠδονή, λέγω. 900
- (Σικ.) τὸν Γοργίαν δέδοικα
 μὴ καταλαβὼν ἡμᾶς καθαίρη.
 Γε. θόρυβός ἐστιν ἔνδον,
 πίνουσ<ιν>· οὐκ αἰσθήσεται οὐδεὶς. τὸ δ' ὅλον ἐστ<ιν>
 ἡμῖν
 ἄνθρωπος ἡμερωτέος· κηδεύομεν γὰρ αὐτῷ,
 οἰκείος ἡμῖν γίνετ'. εἰ δ' ἔσται τοιοῦτος αἰεί,
 ἔργον ὑπενεγκεῖν. 905
- (Σικ.) πῶς γὰρ οὐ;
 (Γε.) λαθεῖν μόνον ἐπιθύμει
 αὐτὸν φέρων δεῦρ' εἰς τὸ πρόσθεν· πρόαγε δὴ σύ.
 (Σικ.) μικρὸν
 πρόσμεινον, ἱκετεύω σε· μή με καταλιπὼν ἀπέλθης.
 καὶ μὴ ψόφει, πρὸς τῶν θεῶν.
 (Γε.) ἀλλ' οὐ ψοφῶ, μὰ τὴν Γῆν.
 εἰς δεξιάν. 909
- (Σικ.) ἰδού.
 (Γε.) θὲς αὐτοῦ. νῦν ὁ καιρός· εἶέν.

MENANDROΥ

ἐγὼ προάξω πρότερος—ἦν—καὶ τὸν ῥυθμὸν σὺ τήρει.
 παῖδες καλοί, παῖ, παιδίον, <παῖ,> παῖδες. 912

(Κν.) οἴχομ', οἴμοι.

(Γε.) τίς οὗτος; ἐντεῦθέν τις εἶ;

(Κν.) [δη]λονότι. σὺ δὲ τί βούλει;

(Γε.) λέβητά σ' αἰτοῦμαι παρ' ὑμῶν καὶ σκάφος.

(Κν.) τίς ἄν με

στήσειεν ὀρθόν; 915

(Γε.) ἔστιν ὑμῖν, ἔστιν ὡς ἀληθῶς.

καὶ τρίποδας ἑπτὰ καὶ τραπέζας δώδεκ'. ἀλλά, παῖδες,
 τοῖς ἔνδον <εἰς>αγγείλατε· σπεύδω γάρ.

(Κν.) οὐδὲν ἔστιν.

(Γε.) οὐκ ἔστιν;

(Κν.) <οὐκ> ἀκήκοας μυρ<ι>άκεις;

(Γε.) ἀποτρέχω δῆ.

(Κν.) ὦ δυστυχῆς ἐγώ· τίνα τρόπον ἐνθαδὶ προήχθην;

τίς μ' εἰ]ς τὸ πρόσθε κα<τα>τέθηκεν; 920

(Σικ.) ἄπαγε δῆ σὺ καὶ δῆ.

παῖ, παι]δίον, γυναῖκες, ἄνδρες, παῖ, θυρωρέ.

(Κν.) μαίνει,

ἄνθρ]ωπε; τὴν θύραν κατάξεις.

(Σικ.) δάπιδας ἐννέ' ἡμῖν

χρήσα]τε.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

- (Κν.) πόθεν;
 (Σικ.) καὶ παραπέτασμα βαρβαρικὸν ὑφαντὸν
 ἑκατὸν] ποδῶν τὸ μῆκος.
 (Κν.) ἑκατόν; εἶθε μοι γένοιτο
 ε]ν[ός] π[ο]θεν. γραῦ· ποῦστιν <ῆ> γραῦς; 925
 (Σικ.) ἐφ' ἑτέραν βαδίζω
 θύραν;
 (Κν.) ἀπαλλάγητε δῆ. γραῦ Σιμίκη. κακόν σε
 κακῶς ἅπαντες ἀπολέσειαν οἱ θεοί. τί βούλει;
 (Γε.) κρατῆρα βούλομαι λαβεῖν χαλκοῦν μέγαν.
 (Κν.) τίς ἂν με
 στήσειεν ὀρθόν;
 (Σικ.) ἔστιν ὑμῖν, ἔστιν ὡς ἀληθῶς
 τὸ παραπέτασμα, παπία. 930
 (Κν.) μὰ τὸν Δί', οὐδ' ὁ κρατήρ.
 τὴν Σιμίκην ἀποκτενῶ.
 (Σικ.) κάθειδε μη<δὲ> γρύζων.
 (Γε.) φεύγεις ὄχλον, γυναῖκα μισεῖς, οὐκ ἔῃς κομίζεις
 εἰς ταῦτ' οἷς θύουσι σαυτόν· πάντα ταῦτ' ἀνέξει.
 οὐδεὶς βοηθός σοι πάρεστι· πρὶε σαυτόν αὐτοῦ.
 ἄκουε δ' ἐξῆς· πάντα γὰρ . . . [. . .] τισ[935
 (Σικ.) . . .] αγκας οὐδὲ τὴν[]
] .ον αἰ γυναῖκες. [υυ υυυ] παρ' ὑμῶν
 τῆ σῆ γυν]αικὶ τῆ τε παιδὶ [περιβ]ολαὶ τὸ πρῶτον

MENANDROΥ

-]ματ' . οὐκ ἀηδῆς διατρ[ι]βή τις αὐτῶν.
]ρ[. . ᾶ]νωθεν ἠὺτρέπιζον συμπόσι(ο)ν ἐγώ τι
 τοῖς ἀνδράσιν τούτοις. ἀκούεις; μὴ κάθειυδε. 941
 (Κν.) μὴ γάρ
 οἴμοι
 (Σικ.) <υ- > βούλει παρεῖναι; πρόσ[εχε] καὶ τὰ λοιπά.
 σπουδὴ γὰρ ἦν, ἐστρώννυ(ο)ν .[. .]†μαιοστιβασ†
 τραπέζας
 ἔγωγε· τοῦτο γὰρ ποεῖν ἐμοὶ προσῆκ'. ἀκούεις;
 μάγειρος ὦν γὰρ τυγχάνω, μέμνησο. 945
 (Γε.) μαλακὸς ἀνὴρ.
 (?Σικ.) ἄλλος δὲ χερσὶν εὖιον γέροντα πολὶὸν ἤδη
 ἔκλινε κοῖλον εἰς κύτος, μ(ε)ιγνύς τε νᾶμα Νυμφῶν
 ἐδεξιούτ' αὐτοῖς κύκλω καὶ ταῖς γυναιξὶν ἄλλος.
 ἦν δ' ὥσπερ εἰς ἄμμον φοροίης ταῦτα. μανθάνεις σύ;
 καὶ τις βρεχεῖσα προσπόλων εὐήλικος προσώπου 950
 ἄνθος κατεσκιασμένη χορεῖον εἰσέβαινε
 ῥυθμὸν μετ' αἰσχύνης, ὁμοῦ μέλλουσα <καὶ > τρέμουσα·
 ἄλλη δὲ συγκαθῆπτε ταύτῃ χεῖρα καχόρευεν.
 (Γε.) ὦ πρᾶγμα πάνδεινον παθῶν, χόρευε, συνεπίβαινε.
 (Κν.) τύπτε<τε >; τί βούλεσθ', ἄθλιοι; 955
 (Γε.) μᾶλλον <σύ > συνεπίβαινε.
 ἄγροικος εἶ.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

- (Κν.) μὴ πρὸς θεῶν.
 (Γε.) οὐκοῦν φέρωμεν εἴσω
 ἤδη σε.
 (Κν.) τί ποιήσω;
 (Γε.) χόρευε δὴ σύ.
 (Κν.) φέρετε, κρεῖττον
 ἴσως ὑπομένειν ἐστὶ τὰ κακά.
 (Γε.) νοῦν ἔχεις· κρατοῦ(μεν).
 ὦ καλλίνικοι, παῖ Δόναξ, σύ τ', ὦ Σίκων,
 αἴρεσθε τοῦτον, ε(ἰ)σφέρετε. φύλαττε δὴ 960
 σεαυτόν, ὡς ἐάν σε παρακινουῦντά τι
 λάβωμεν αὐτίς, οὐδὲ μετρίως, ἴσθ' ὅτι,
 χρησόμεθά σοι τὸ τηνικαῦτ'. ἀλλ' ἐκδότω
 στεφάνους τις ἡμῖν, δᾶδα· τουτονὶ λαβέ.
 (Σικ.) εἰέν· συνησθέντες κατηγωνισμένοι 965
 ἡμῖν τὸν ἐργώδη γέροντα, φιλοφρόνως
 μειράκια, παῖδες, ἄνδρες ἐπικροτήσατε.
 ἢ δ' εὐπάτειρα φιλόγελώς τε παρθένος
 Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενῆς ἔποιτ' αἰί.

Μενάνδρου

Δύσκολος

Die erste...
 Die zweite...
 Die dritte...
 Die vierte...
 Die fünfte...
 Die sechste...
 Die siebte...
 Die achte...
 Die neunte...
 Die zehnte...
 Die elfte...
 Die zwölfte...
 Die dreizehnte...
 Die vierzehnte...
 Die fünfzehnte...
 Die sechzehnte...
 Die siebenzehnte...
 Die achtzehnte...
 Die neunzehnte...
 Die zwanzigste...
 Die einundzwanzigste...
 Die zweiundzwanzigste...
 Die dreiundzwanzigste...
 Die vierundzwanzigste...
 Die fünfundzwanzigste...
 Die sechsundzwanzigste...
 Die siebenundzwanzigste...
 Die achtundzwanzigste...
 Die neunundzwanzigste...
 Die dreißigste...

Index

A...
 B...
 C...
 D...
 E...
 F...
 G...
 H...
 I...
 K...
 L...
 M...
 N...
 O...
 P...
 Q...
 R...
 S...
 T...
 U...
 V...
 W...
 X...
 Y...
 Z...

127

[The main body of the page is a large, blank, cream-colored rectangular area, likely representing a redacted or blank page from a document.]

